

Răzvan Ducan

100
Cele mai frumoase poezii

Editura NICO

100
CELE MAI FRUMOASE POEZII

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUCAN, RĂZVAN
100 – CELE MAI FRUMOASE POEZII/ Răzvan Ducan,
Târgu-Mureș, Editura NICO, 2010
I.Băciuț, Nicolae (ed. pref.)
ISBN 978-606-546-062-1
821.135.1-1

Colecția
„Cele mai frumoase poezii”
1

Coperta de Nicolae Băciuț,
cu o reproducere după lucrarea “Împletind povești”, de
Aurora Speranța Cernitu

Editura NICO
Apărut 2010
Copyright© Răzvan Ducan 2010
Toate drepturile rezervate
Lector Nicolae Băciuț
Tehnoredactare Sergiu Paul Băciuț
Format 16/61x86, coli tipo 9

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP
Târgu-Mureș, str. Cuza Vodă nr. 57,
România

Răzvan Ducan

100

Cele mai frumoase poezii

- antologie -

EDITURA
NICO

**Carte distinsă cu
PREMIUL “ROMULUS GUGA”
la Festivalul de Poezie “Romulus Guga”,
Ediția 2010**

CELE MAI FRUMOASE POEZII

Ideea de a realiza această colecție, “100 – Cele mai frumoase poezii”, mi-a venit de la o anecdotă cu un venerabil ajuns la o sută de ani și care a fost întrebat de un reporter care e secretul longevității sale centenare? Răspunsul mucalit dat unei asemenea întrebări, “Ce mai înseamnă azi o sută”?, mi-a sugerat întrebarea “Ce mai înseamnă azi o sută de poeme din biografia unui autor?”

Firește, m-am uitat în jurul meu, la autori care au o operă poetică, oricât de puțin ar fi ea valorificată în circuitul mare al cărții în spațiul cultural românesc, din rațiuni pe care nu merită să le reiterăm aici. Oricum, cele mai multe sunt neliterare.

Și am făcut o primă strigare: Lazăr Lădariu, Valentin Marica, Răzvan Ducan, Elena M. Cîmpan, Mariana Cristescu, Sorina Bloj... Lista nu se va opri aici, dar trebuie să-mi păstrez simțul măsurii, câtă vreme acest demers editorial este unul personal, confratern.

Știu că nu e ușor să alegi o sută de poeme dintr-o operă de autor. Restricționarea “o sută” este și nu este generoasă, dar selecția nu e una care să nu creeze probleme. Oricum, o selecție de autor e una preponderent subiectivă, una care nu pune în prim plan criteriul axiologic, ci pe cel al “atașamentului” de autor. O astfel de selecție situează mai presus judecata emoțională, neignorând, totuși, judecata critică.

Pentru că o astfel de antologie, până la urmă, își poate aroga pretenții de reprezentare, de definire.

Autorul e pus în fața imperativului renunțării la un poem sau altul, pentru că are de gestionat un inventar de o sută de poeme, din, în multe cazuri, sute de poeme.

Răzvan Ducan a fost primul autor care a răspuns provocării mele, oricât de contrarian a părut gestul meu.

Cu ani în urmă, Editura Albatros a impus colecția “Cele mai frumoase poezii”, în format de buzunar, care a reușit să includă, cu adevărat, cele mai frumoase poezii din lirica românească și universală.

Dar în această colecție au ajuns și numeroși autori contemporani, cei mai mulți încă neajunși la vârstă semicentenară.

La 50 de ani, cei mai mluți autori români de prestigiu erau deja antologați nu doar în această colecție, unii chiar în colecția “Biblioteca pentru Toți” a Editurii Minerva, care asigură tiraje amănitoare pentru scriitorii de azi, ceea ce făcea posibilă o bună circulație a cărții, achiziționarea nu doar în biblioteci mari, ci până și în cele școlare.

Poate și din nostalgia acelor vremuri editoriale, cu toate încrâncenările și restricțiile de natură ideologică, am inițiat această colecție pentru autori din acest spațiu geografic și cultural, dar și din dorința de a-i propune, în această variantă, criticii literare, publicațiilor, cititorilor.

Ne punem speranța că demersul nostru va fi înțeles în sensurile sale responsabile, de a supune judecății de valoare și literatura din provincie marginalizată spun eu, în multe cazuri, pe nedrept.

Și cum nu ne punem foarte mari speranțe în posteritate, privim cu încredere și așteptări mari spre contemporanii noștri.

NICOLAE BĂCIUȚ

Gladiatorul de la Școala din Capua

Gladiatorul de la Școala din Capua

stă tot timpul în pivniță.

-Vino, îi spun, nu-i nici un pericol.

-Nici un pericol? privindu-mă-ngrozit. Dar mâna Romei?

-N-ai de ce să te temi, e secolul XX, îi zic, acelea sunt mașini și-n fereastra acea luminată vorbește președintele Bush.

-Ssst, îmi spune, cu degetul la buze.

-Haide, vino, îi zic, nu poți rămâne acolo!

-Acolo e aici, (resemnat), tu nu poți face nimic, nimic, înțelegi?

Trăiești cu mult după prinderea mea,

aud caii, nu poți să-i auzi,

aud zăngănitul armelor,

nu poți să le-auzi,

văd apropierea centuriei,

tu nu poți să o vezi....

-Bine, atunci haide repede-n casă.

-Ea nu există, îmi zice.

-Ascunde-te-n pivniță.

-Aceasta-i un pom.

-Bine, dar eu?

-Ești un amic inventat să-mi țină de urât.

-Dar eu vorbesc cu tine.

-Vorbești în vis.

-Adio, acum, îmi zice tăios, trezește-te,

e prea mult sânge pentru tine

pe Via Appia.

Un gheizer fierbinte

Un gheizer fierbinte și roșu
la care vin să se vindece
de curiozitate
stetoscoapele lumii,
e tot ce-ți ofer.

Ia-mă de mână, căci și cușca
intră în prețul afacerii.

Nu-mi lustrui vergelele,
dacă nu-i stai în dreptul coastei lipsă,
semințele-s pietre
și fructele te vor durea.

Mișc buzele,
atrag atenția,
tu urcă prin Braille
până la ea.

Să taci dens acolo
încât să-i ridici în jur
o cămașă de liniște.

Hei, tu, casă de vacanță, trup al meu

Hei, tu, casă de vacanță, trup al meu
Cu țigle rânduite în cer,
Se ridică din coșul creionului
Fumuri pe hârtie până pier.

Ăsta-i semn că-s acasă la mine,
Unde stau după obloane de retină
Și las metabolismul să dea în foc
Ca eu să mă-nfrupt cu lumină.

La dungă-mi port iedera secolului,
Dar discret, în secrete încăperi,
Sunt pisica neagră ce calea taie
Ciupercilor de beton și de fier.

Uraaaa! Am produs un nou accident
Și-am fisurat monotonia,
Umblă matematica-n cârje,
Intrată în copacul de esență tare, POEZIA!

Alchimie

Se colorează aerul la vorbire
și se dispăre după perdeaua
indiscreției.
De atâtea sepii,
oceanele-s imense manuscrise
pe care nu le citește nimeni.
Trec delfini în sus și în jos
(jucării cu cheie)
trec cu fumul cuvintelor în bot,
intră prin labirintul timpanelor,
apoi ies,
încă cu putere în arc.
Nimeni nu descarcă,
dar se mimează gări,
o grindină undeva-n adânc
petrece spre groapă
potențiala recoltă
și tot mai subtile cerneluri
lasă glandele,
și cele sudoripare la fel,
lasă o parte din frică.
Lacrima de sedef a scoicii
fierbe în retorte de fum.

Aceasta-i sentința

Aceasta-i sentința,
Aceasta-i inima mea preaplecată,
Culi s-o poarte-m lectică
Serenissime,
Și mai curățați electrocardiograma de liniște,
(moarte erei prezgomotoase)
ce frumos se aude nădușeala morcovilor în creștere,
schimbați-mi călăul,
mi s-a spus că nu-i plac veverițele,
(preferă bila)
rog să nu se fumeze,
am și eu dreptul la o dorință
în încăperea soarelui
sau deschideți ferestrele muzicii siderale,
un clopot de sticlă vreau
pentru vietuitoarea aceasta fudulă și roșie,
fundă-ntr-un sfârșit de mileniu.
Deci, acesta-i sentința,
Aceasta inima mea preaplecată,
Aceștia sunt câinii
Cu apucăturile lor postmoderniste.

Picioarele-s niște roți primitive

Picioarele-s niște roți primitive,
Sângele frâu,
În coșul pieptului e capra,
Unde stă-un vizitiu.

În inimă-s caii,
Hopuri le-ngrop,
Tu ești un bici
Ce mă-ndeamnă-n galop.

Lângă min` se petrec
Lucruri concrete,
Poște vestite
Devin desuete.

Ochii tăi, gura ta
Plesni-vor cu sete,
Ochii tăi, gura mea
Pe îndelete?

Cale de-o viață
Fără oprire
Strunește-mi caii
Drept mântuire.

Geografia visului

Geografia visului se poate învăța,
Piatră din praștie sunt formele imaginației mele,
Trupul va fi pe pilot automat
Când eu voi zbengui printre stele.

Sunați degeaba la ușa mea,
În momentul acela nu sunt acasă,
Însăși casa v-o poate confirma,
Prin șoarecii nepăsării ce-mi joacă pe masă.

Au cașcavalul cel mare-ntre fălci,
Bairamurile trupului în bot le țin,
Perchiziționează, răscolind peste tot,
Au deschis robinetele să-mi intre vecini.

Au întors mesele, au trântit scaunele,
Au lăsat supele bunului simț să dea-n foc,
Mi-au lăsat trupul singur în drum
Și-mi fac existența un joc de noroc.

M-au lăsat flămând și neras,
Mi-au dezechilibrat emisferele să par mahmur,
Au înțepat ochiurile de apă,
Oglinzile toate le-au ascuns împrejur.

Au lăsat poștașul fără salut,
N-au dat o haină veche la gunoier,
Trupul l-au făcut un paratrăsnet
Pentru ploile din cartier.

Reveniți, de aceea, vă rog, când ochii nu-mi mai ard depărtări,
Când munții și apele imaginației revin în matcă,
Când îmi șofez cuminte trupul din nou,
Între carnea de porc și carnea de vacă.

Și mă doare până-n mine

Și mă doare până-n mine,
Ce mare depărtare-s eu!
Am încălțări atât de puține
Și nu mă lasă Dumnezeu,

Să mă știu până la capăt,
Spațiu comprimat în mine?
Timp eu sunt care merită
Exploatat cum se cuvine?!

Și mă văd cu ochi cât pot,
Voie cât am eu să strig,
Dincolo de simțuri însă
N-am puțință să mă-mping,

Și să-mi explorez neantul,
Stelele ce ard în mine
Cu lumina lor ajunsă
În cuvintele-mi puține,

Fiindcă este-un zid de teamă,
Gros de frica de-a fi eu,
Pe de-a-ntregul, căci de piept
m-oi lua cu Dumnezeu.

După chipul lui mi-e chipul
Și-n asemănare-s uns,
Eu sunt el, cel la plecare,
El e eu, însă ajuns.

Omul duhnește a roată

Omul duhnește a roată.
A golit toată rostogolirea
Din sticla priceperii primordiale,
E beat acum de fericire
Și umblă prin lucruri
Pe șapte cărări.
Dumnezeu îl arată cu degetul,
Ascunzându-i băutura,
Dar mâine e o nouă zi
Și Dumnezeu are treabă.

Șoldurile frunzelor mă cheamă-n cărare

Șoldurile frunzelor mă cheamă-n cărare
Să le ating cu papilele gustative ale respirației,
Ce frumos se poate face dragoste toamna,
Chiar cu riscul debordării în pruncii creației!

Se poate ofta nestingherit până-n trunchi,
Se pot face valuri cu un cui de neliniște,
Bătut așa cu insistența privirii, până-n adânc,
Se poate îngălbeni și o miriște.

Se poate dezbrăca în subconștient
Și se poate îmbrăca o conștiință de plantă,
Și cu bunul simț al mișcărilor încete, se poate rugini,
Când pe o parte, când pe cealaltă.

Nervu-i la viitura de inundație

Nervu-i la viitura de inundație
Mobila sângelui nu mai poate fi ridicată,
Se va umfla și va igrasia
Clădirea trupului încă o dată.

Va fi o răscolire până-n rărunchi,
Se vor dezlipi zugrăveli cu sfinți,
Ușa de biserică-și va pierde
Încrustațiile de la părinți.

Inerția își va linge rănile,
Se vor șopti noi ștachete ale firii,
Se vor amorsa ca la comandă
Conchistele închipuirii.

Realitatea virtuală a unor pământuri
Va inventa un nou Columb,
Stomacul creierului ronțai-va
Un alt cartof și-un alt porumb?

E “Pinta”, e “Nina”, e “Santa Maria”,
Sinonim deversării din clișee,
Sunt inundațiile Nilului ce-au dat
Egiptenele piramide, la cheie.

Eu sunt ambele maluri

Eu sunt ambele maluri
Iar sângele are culoarea prizonierului
În ghimpata sârmă a cărnii.
În turnuri de pază stau grade inferioare de libertate,
Pentru care micul trafic al burții e marele țel.
Se aud câinii imobilismului,
Cum latră din lesa traiului primordial: carnea, cartoful, femeia
și vinul.
(Totul e ca zeghea așteptării să nu se ia pe memorie,
căci nu mai poți s-adaugi parseci visului
de inexpulzabilele zăbrele concentraționare.
Obişnuința modifică reflexele,
iar principiul minimei rezistențe schimbă clasamentele în regn.
În aceste condiții, se poate ușor extirpa speranța cu confortul
mașului.
E mai ușor să contempli din ziguratul mușchiului.
Suficiența domesticește: taie unghii nevăzute,
pilește colți,
clocește maturitatea pentru un pui stângaci.)
Doamne, dacă mă vrei înapoi în rând,
Ca recrutul ce-și trăiește ziua pentru zeama cazanului,
Cu toată beteala înfățișării,
Deși și Trichius Sexualis spune despre sine că-i frumos,
Ia-mi iscodirea,
Pune-mi capul sub perna monsier-ului Guillotin.
Ia-mi focul întrebărilor din oala trupului,
Ia-mi scânteia ce-l aprinde sau dăruie-mi
Toate răspunsurile posibile deodată,
Tot una-i,
Să nu mai am la ce tinde.

Temnicerul atenției are treabă

Temnicerul atenției are treabă

Așa că privește-mă prin viziera ochilor,

Ca să vezi condamnatul la forma asta de viață.

Am îndrăznit să fiu fără voie

Și încerc acum să mă obișnuiesc cu mine.

Învăț să-mi folosesc mâinile, puța, pereții ficatului,

Cu tot confortul existențial.

Scrijelesc un sens de la secreție la excreție

(lung altorelief de necesități și convenții)

Plătindu-mi nota de consum a faptului că sunt.

Cu îndârjirea mâinii care se prinde de un pai,

Pește îi clipa printre degete.

Imperturbabil e râul lui Heraclit,

De aceea, de la inimă la creier 1,2,3,4,... eu.

Cu ce mi se va deschide trupul?

Cu nasturii cărui hazard?

Cu cheia cărei petreceri?

Când voi schimba locul detenției,

Să trec prin toate închisorile matriceale?

O să mă obișnuiesc cu noile chipuri?

Oglinzile mă vor minți? Oglinda aerului, mai ales?

1,2,3,4...1,2,3,4,...

O, fard de două degete, pus peste închipuirea mea,

Igrasie a acestei lumi,

Te iubesc,

Pentru șansa de a avea grosimea unei permutări nefinite.

Sunt o mărturisire a cuiva

Sunt o mărturisire a cuiva,
Aș vrea să știu buzele ce m-au zis în afară,
Lăsându-mă pradă flămânelor guri,
Vântului, ce-mi împinge și-acum pânza carnală,
Ochiului, ce mă privește cum mă-ndepărtez în derivă,
Frunții, care se-ncruntă când încerc o eschivă,
Urechii, care se face că n-aude solitudinea mea,
Gâtlejului, ce-nghite satisfăcut nepriceperea,
Degetelor, ce s-au desprins fără regret,
Gândirea gânditorului meu vinovat de portret,
Și pasul ce-a stat când pasul meu s-a format
Și gura începutului ce m-a strigat.
Dar nu mă simt vinovat cu nimic,
Sunt simplă scrisoare expediata-n plic,
Și mă frământă și mă-nspăimântă,
Că nu știu de cine și adresată cui?
Dar înțeleg să fiu întreg,
Să mă petrec, din rațiunile LUI.

Nu pot, nu pot să evadez din mine

Nu pot, nu pot să evadez din mine
Datorită gârzii de corp a simțurilor.
Ea-i instruită să mă ferească de corpuri contondente,
De autovehicule, de lumina prea puternică,
De roșiile dezaprobării, de mâncarea sărată
Și de tot ce încearcă să-mi pricinuiască vreun rău.
Știu că nu-și face decât datoria,
Dar câteodată simt nevoia să fiu singur
Și atunci încerc să ies pe ușa din dos,
Desfătându-mă cu gradul de libertate în plus pe care mi-l ofer.
Apoi, saturat, mă întorc incognito,
Ieșind zâmbind pe ușa somnului cu ochii deschiși.
Garda mă preia cu convingerea că am fost tot timpul sub
supraveghere.
O mai păcălesc uneori punându-i în pahar băuturi alcoolice,
Cu care o amețesc în bloc, dar asta îmi dă prea puțină
satisfacție,
Deoarece acest lucru e la îndemâna tuturor.
(Uneori, invidiez piatra pentru libertatea pe care i-o dă
anonimatul,
dar nu vreau să schimb cu ea.)
Am auzit despre contractul acestor gorile
Că expiră în moarte.
Să fie adevărat,
Sau o să fie îngropate odată cu mine,
Precum sclavii vechilor monarhi egipteni,
Servindu-mă și într-o viață ulterioară?!

Să-ți gândești sinele

“Să-ți gândești sinele” e cea mai bună ofertă
Care ți-a fost făcută vreodată.
Nu puteai, de altfel, să refuzi.
Lucrul acesta se întâmplă atât de rar,
Încât pot să spun că ai fost privilegiat.
Poate treceai întâmplător pe acolo,
- Să fi avut un impuls? -
În timpul când a luat această hotărâre,
Sau poate ai fost ales pe sprânceană, nu pot să știu.
Străluceai în nimicnicie,
Și el a avut ochi pentru tine,
Sau i-a fost milă de infimul spațiu neprețuit de a fi
Sau poate a fost altceva, altceva.
Cert e că tu erai materie impersonală
Și nu conștientizai șansa devenirii.
În mâinile lui destinul tău se schimba.
Te-a așezat scutecul unui dublu helix
Și apoi te-a pus în leagănul unei roți,
Dându-ți laptele propriei voințe.
Așa ai învățat călătoria,
Iar din dorința poverii forme s-a născut drumul.
Ai dat înconjurul de la picioare la mâini și de la mâini la
picioare,
Cu o viteză uluitoare, ce a ascuțit osia întrebărilor.
Când ai ocolit primele obstacole ai devenit funcțional,
Iar când ai gândit fructul, ai devenit util, chiar subtil de util.
“Să-ți gândești sinele”, iată, prima viteză universală, ce ești.

Fiecare existență are-un Dumnezeu

Fiecare existență are-un Dumnezeu,
Fiecare are o biserică,
Plantele se roagă în verdele lor,
Dumnezeul planetelor are formă sferică

Puricele în blana de câine se roagă,
Biserica lui e una mătăsoasă,
De acolo de unde-i Dumnezeu lui
O cruce i-a trimis, cheratinoasă.

Bolți înalte are locașul de cult,
În el stă aerul cu norii-n mână,
Peste tot e Dumnezeu lui,
Când e mulțumit, afară-i vreme bună.

Într-o gaură strâmtă stă Dumnezeu vierme
Și viermii toți așteaptă de la el,
Mântuirea cea de pe urmă,
Când îngerii-viermi vor fi sus în cer.

Mortaru-i biserica pietrelor,
Sfioase în straie de zugrăveală,
Smerite sărută crucea de sânge
Care se-nchină pe pardoseală.

În pădure am primit un grad mai înalt

În pădure am primit un grad mai înalt,
Acela de cărare,
Sunt rogojina pe care se șterg de fagurii de beton
Stresatele viețuitoare,

Și-și dăruiesc puțină igienă,
Cu terapia acestui habitat,
Unde culoarea sechestrează claustrarea,
Într-un ritm alertat.

Sunt o striație bătătorită
Ce prinde pesimismul în nadă,
Sunt locul pașilor sfârtecați de frunze,
Din a toamnei grenadă.

Sunt visat de o minte visătoare

Sunt visat de o minte visătoare,
Am căzut din vis de-a dreptul în picioare,
Sunt trimiterea la care el a ajuns,
Sunt bucuria lui în ascuns.

Sunt evadatul din sine,
Sunt materializarea unor suspine,
Sunt idealul, să-nțeleagă calul, când se bate șaua,
Sunt înălțarea.

Sunt înălțimea secretă,
Sunt asul din manșetă,
Sunt refugiul la greu,
El, de atunci, sunt eu.

Poetul nu poate fi păstrat

Poetul nu poate fi păstrat în formolul formelor convenționale.
Raftul pe care-i pus nu-i al timpului său.
Îl strânge formula chimică a încartuirii.
El nu poate sta înțepat în ceafă așa cum vrea bumbișca vremii,
De aceea, atunci când profesorul de morală vi-l aduce,
Mândru, ca material didactic,
Să știți că ce vedeți voi acolo nu-i adevărat,
Căci ce vedeți voi acolo îi mai mult dorință decât puțință.

Deconspirat prin trup

Deconspirat prin trup,
Răstignit prin vizualizare,
Cuiele gravitației răni îmi fac,
De corp, de mâini și de picioare.

Încărcări și descărcări succesive
În golful secolului rabd,
Legăturile de carbon doar pe mine
Mă trimit mereu să stau de cart.

Și mă legăn între existențe primare,
Le curăț puntea cu slugărnice
Și când toate-s după placul lumii
Mă spăl cu visul de ipocrizie.

Și mă dezleg de hainele de fotograf,
Urletul îl trec peste dermă,
Formulele imaginației mele
Doar acum îmi dau ținută demnă.

Și mă răstorn și mă adun,
Mă închipui și mă proiectez,
Trăiască-mă, fără de formă,
Inventându-mă, mereu, ca unic crez.

Homer neorbul

Veche tetradrahmă,
Tijă-n picior,
Să mă doară grecii
Până mor,

Să mă doară calul lor de lemn,
Când aorta îmi va face semn,

În agora inimii să-l lase,
Ca aezi de sânge să-l descoase,

Pe ahei să-i scape,
Coborând pe strune,
Să-i omoare tainic,
Prin comprehensiune.

Mina creionului, iată cel mai frumos animal !

Mina creionului, iată cel mai frumos animal,
Făcut să rupă, să devore, să sfârtece
Cu o cruzime rar întâlnită.
În gura ei încape capul unui om, al unei națiuni,
Sau chiar capul ei încape în gura ei,
Și, de aceea, este vânată cu multă atenție,
Iar dacă este cumva prinsă,
Este ținută într-o cușcă a permanentei alerte,
Pentru că mina creionului, domnilor:
Sălbatecă, virilă, stă pe tronul indolenței,
Jucând Shakespeare, cu puterea în mână,
Gândind întotdeauna la ea
Ca la țeasta lui Yorik.

Se umflă buzunarul de marele vânt al lipsei

Se umflă buzunarul de marele vânt al lipsei.

În rest stofa fină a emoției.

De ce spuneți, atunci, că umblu dezbrăcat

Printre mașinile de asfaltat orice

Și chemați sectoristul să mă poștească afară din secol?

Ronțăirea firului de iarbă e incest?

E indecentă înfiorarea?

Se rușinează de mine sistemele de înfulecat,

Se dereglează cu iscodirea esențelor?

Să fiu chiar balaurul din poveștile cu feți intestinali,

Trași prin inelul făgăduinței, cu care vă adumbriți copiii?

Dar sensurile pe care le iau de la cina voastră de taină

Nu modifică gustul mâncării!

Stați degeaba cu zăvoarele trase.

Nu aspir la negrul de sub unghii.

Nu vă faceți griji, concurența-i exclusă.

Poftă mare și fie-vă contul ușor

De greutatea zerourilor,

Și harnică burta să le poată duce.

Și eu, pe lângă, de la Institutul de Observare Antologică.

Îmi învăț unghiile să devină gheare

Îmi învăț unghiile să devină gheare,
Belciugul aerului tot mai greu se simte,
Cum să navighez fără avarii
De n-am cu mine lătratul unei câine?

Și biciul unui verb provocator?
Căci, nu-i așa, mi-e bună apărare, atacul,
Cu roșu-mi dau pe buze uneori,
Urme de ruj pe-obraz își poartă veacul.

Dar nu-s decât instinct de conservare,
Cerneala sepiei produsă-i de dușmani,
Atac, să fiu lăsat în pace,
Să trec ipocrizia unor ani.

Muntele

Muntele are glezna subțire,
de nu zdrobește izvorul pe care-a călcat,
ce bine îi vine costumul de brazi
pe bicepșii de carbonat.

E asortat perfect optimismului meu,
cu batistă de păsări ce are falduri de zbor,
miroase a prospețime neprinsă încă
în eprubetele chimiștilor de la Christian Dior.

Se impune, totuși, un ac de cravată,
cu care să prindă de cămașa înflorată a pământului
această emoție neastâmpărată,
ce mă flutură sub grumazul înaltului.

Sunt navă lumească la cheiul apei tale

Sunt navă lumească
La cheiul apei tale,
Descarc mirodenii
Din viscere emoționale,

Și pun gunoi de simțuri
La semințele-ți multe,
Și buzele-mi de tine
Îmi sunt sudate-n puncte.

Și mă fac arac
Lângă odraslă plăpândă,
Ca să crească-n iubire,
Corpuscul sau undă.

Și-n firea mea concavă,
Deși controversată,
Te-aștept ca să iei forma
Unde-mi ești turnată.

Și fac din tine sensuri,
Să mă-ntăresc cu miere,
Să-mi fie deznădejdea
Pornire de-nviere.

Târnava mea de lapte dulce

Angulus ridet (Horațiu-ODE, II, 6, 13)

Târnava mea de lapte dulce,
mulsă din ugerul unui munte dus la păscut,
pe pășuni dumnezeiești de transilvane,
te ador din cana malului de lut.

Te sorb cu mici înghițituri de vis,
având în mână un codru de pădure,
din grâul dealului unde urcam ades,
să las priveliștea ca să mă fure.

Și plâng în fibra mea de harul,
din meandrele tale de a fi dezghiocat pe pământ,
antidot al înstrăinării mele de mine,
smălțuiești trecerea mea prin cuvânt.

Apă prinsă cu cârlige de sălcii și mure

Apă prinsă cu cârlige de sălcii și mure
De principiul minimei rezistențe,
Curtată de maluri pe sfoara chemării,
Bătută de vântul atâtor prezențe,

De fluturi ce survolează patrii de flori,
De libelule ce dezinvolve schiază,
Pe amplitudinea maximă a undei,
În plină vară și-n plină amiază;

De trupuri dezmiardate de mesaje solare,
De trupuri cu sindromul visării armate,
Cu inhibarea plecărilor,
Cu exacerbarea statorniciei necondiționate;

Până la sare, pân' la petrol,
Până la magmă, la metale grele,
Prin legănarea viselor, permanent,
În hamacul curgerii mirositoare de stele.

Prăbușit în amintirea voastră

Prăbușit în amintirea voastră,
Asemeni unui meteorit într-o Mare a Liniștii,
Proaspăt încărcată atunci cu mine,
Iertați-mi suprasarcina!
Fizionomia exactă sunt doar poemele din cutia neagră a
spuselor.
Puteți s-o înrămați pentru vernisajul unei bune intenții.
În deplinătatea facultăților mele fizice și mentale declar:
Totul în afara ei e minciună, ambalajul de carne și sânge
Cu funda zâmbetului, fac parte din convenție.
Cum ar fi fost să vi se pună, direct în mână,
Lipicios sau fierbinte, spiritul lui Răzvan Ducan?

Poemul entropic

Moarte, ce îmi dai binețe
în fiecare clipă a vieții,
amintindu-mi, trist, că sunt
simplu chiriaș în trup,
se sistematizează strada ?
Casa e în demolare ?
Îmi voi pierde acoperișul
ce până atunci eu l-am avut ?

Va ploua pe min`, va ninge ?
voi avea deasupra cer ?
Fără de pereții pielii,
fără de mobilier ?
Fără de plămâni cu care
aspiram aerul pur ?
Fără patul cel de oase
ce-odihnea carnea din jur ?

Fără ochi și fără gură,
fără urechi și fără nas ?
Ferestrele mele de simțuri
ce-aduceau vești din oraș ?
Fără horn pe unde visul
îmi ieșea ca fum albastru
dintr-un somn cu ochi deschiși
când vroiam să fiu măiastru ?

Fără masa burții, fără
scaune de ficat și splină,
fără candelabrul minții,
ce-aprindea în jur lumină ?
Șters voi fi de pe oglinda

ce m-a arătat mereu ?
Nu voi mai vedea-n uimire,
niciodată chipul meu ?

Va pieri înfățișarea,
sărăci-voi dintr-o dată ?
Prietenilor, bunăoară,
de-atunci fi-voi interzis ?
Ce va fi în locul meu,
dacă, iată, destrămarea,
trupului i-nfinge-n spate
cel mai dureros tăiș ?

Lama lui fi-va-n afară,
fi-va lama lui în gene ?
Unde sensul vieții-mi este
în mici amănunte scris ?
Sau hazardul lumii-n care,
ne mișcăm fără de voie,
mă va sparge-n moara sorții,
unde voi sfârși pietriș ?

Precum datina o cere,
tihna mea fi-va în humă ?
Dat voi fi cu tot cortegiul
cimitirului din deal ?
Fi-va acolo începutul,
aventurii care-i moartea,
în scenariu-n care fi-voi,
eu actorul principal ?

Pe de rost voi ști tot rolul,
primi-voi replici pe măsură ?
Protozoare și enzime

se vor prinde-n jocul meu ?
Și voi fi în vervă mare,
fără tracul premierei ?
Nu voi folosi suflerul,
stând întins în copârșeu ?

Rumegușul, perna, giulgiul,
hainele de sărbătoare,
scândurile-n număr patru,
în care fi-voi țintuit ?
Fi-vor ele pentru mine
demne de luat în seamă,
ca reper în destrămare,
fi-voi de ele-nsoțit ?

Și stejarul ce-mputere,
ține ceru`odinioară,
cu tot norodul de păsări,
ca sicriu sfârșit-a rău !?
A avut ghindă să-l plângă,
să-i rememoreze ramul ?
zămislit din trunchiul care
a fost mușcat de-un fierăstrău ?

Și cămașa de mătase
și cravata înflorată,
ce miroase-n nara minții
încă a frunze de dud,
a fost fluturele-n stare
să-și jelească-a lui gogoasă ?
Ce-n măiastră despletire
în țesătură s-a pierdut ?

Toate astea au fost plânse

cu mult înaintea mea ?
Moartea lor are vechime,
moartea mea va învăța ?
Sau a mea e solitară,
nimeni nu mă însoțește,
și mă trec de unul singur,
bând din cupa cea amară ?!

Și mă voi goli de urlet,
lumea de min` se va goli ?
Coama cărnii cea trufașă
chircită va zdrențui ?
Și vor năpădi toți viermii,
se vor ospăta din plin,
voi fi pâinea ce se frânge,
în pahare le-oi fi vin ?

Voi fi bună-mbucătură,
rost va fi de pleoscăit ?
Râgâi-vor ei în taină
sub pământ bătătorit ?
Sau în urmă vor rămâne,
căci se vor grăbi amnare ?
Să m-aprindă, arzând mocnit,
pân` la săruri minerale ?

Și de-oi fi pumn de cenușă,
dincolo de ce am fost,
va mai rămânea scânteie,
să mai plămădească-un foc ?
Lemnele vor fi uscate,
vor fi ele suficiente ?
Sau cu tot vântul benefic
e nevoie de noroc ?!

Cărămizile din mine
ce s-au risipit prin moarte,
cu moltarul altei șanse,
zid vor face-n altă parte ?
E nevoie de o Ană,
să se poată înălța,
care-i jertfa ce mi-e dată,
ce Manole mă va gira ?

Ce-mi rezervă viitorul ?
căci puțința mi-e redusă;
doar orgoliul meu mai latră
luna propriului eu,
sunt pion mutat pe tabla
cu pătrate albe-negre,
nu de regi sau de regine,
ci de însuși Dumnezeu ?!

Sau sunt alte forțe, poate,
ce-or decide ce voi fi,
carnea trupului ce fost-a
casă a timpului meu;
înaltul cerului mărește
dorința de a ști
de-oi cădea în mine însumi,
subțiindu-mă mereu ?!

Focul vremii mă va arde,
forma-și va ieși din fire ?
Diformia, stând la pândă,
lua-mă-va în primire ?
Și de viața-mi disipată,
m-oi răsuci de neființă ?

Moartea este punte largă
între a putea și neputință ?!

N-oi fi eu ci fi-va altul ?
Sau ceva, e-un mers pe sârmă,
după cum a fost porunca
mi s-a tot umblat la cârmă ?
Nu-s decât executantul
unei forțe ce mă-mpige,
eu răspund gândirii forței,
ce-i mai tare și mă-nvinge ?!

Întâmplase-va cu mine
cum va fi cu fiecare ?
Moartea mea nu va produce
nici o gaură în cer ?
Nu mi-e aluatul altfel,
să dospească nepăsare ?
Sunt supus la aceleași reguli,
nu-s sortit de-a fi rebel ?

Nu-s un fel de axis mundi
ce susține Universul ?
Și la drama ce se joacă,
nu-s doar simplu spectator ?
Sau i-o scenă mare viața,
unde spectatorul este,
fiindcă așa îi e scris textul,
deopotrivă și actor ?

La mormântul meu din deal
fi-vor ochi umezi de plâns ?
Ce-și răscumpără greșeala
de-a nu fi-nțele ce-am fost,

oare eu m-am înțeles ?
Și-amintirea mi-e regretul,
pentru începutul drum
ce n-are bilet de-ntors ?

Eu voi fi acolo-n mine
suferind de spațiul meu ?
Înțelege-voi schimbarea
trupului ce mi-a fost steag ?
sau voi fi plecat din mine,
rămânând doar fluturarea,
să-amintescă un pic de viața-mi
ca de lucrul cel mai drag ?

Ce variantă a fost aleasă
cât de cât să mă redea ?
Cum arată pe planșetă
locul unde iar voi fi ?
Risipi-va fantezie,
în gândire proiectantul,
sau banală formă fi-voi
printre alte sute, mii ?!

Voi dislocui pământ,
va umbla el în picioare ?
Și va lumina în jur
ca aprinsă lumânare ?
Nu m-or deranja copite,
coarne, unghiuri, flori sau sfere ?
Viața măsurată-n clipe,
în minute, ani sau ere ?

Mi-oi putea întoarce capul
sau cu trupul l-oi întoarce ?

Pe ...filetul unui gât,
precum lupu-n codru o face,
sau îmi va lipsi acesta
și voi dormita sub scoarțe,
voi fi pradă pentru păsări,
fi-voi cefalotorace ?

Voi gândi ? Sau poate gândul
nu-l voi mai avea vreodată,
voi avea iarăși o casă,
sau casa fi-va-mi refuzată ?
Mă voi confunda cu zborul ?
Sau voi fi parte din zbor,
voi fi drum pe cer albastru,
de-avion sau de cocor ?

Voi avea pulbere fină,
voi avea desen de fluturi ?
Sau ca sepia voi scrie
ale mării începuturi.
N-oi gândi dar poate-n gândul
altora voi avea loc,
prins în lanțuri nevăzute,
sub puternic microscop ?!

Voi avea eu formă fixă,
mi-oi etala șolduri de frunze ?
Valuri, poate, m-or purta
și m-oi regăsi-n meduze ?
Voi fi animal sau plantă ?
Variatatea ne răsfață !
Voi cristaliza în romburi,
în hexagoane-n noua viață ?

Voi fi mineral amorf,
voi fi praf, voi fi lumină ?
Voi deconspira din unghiuri
gradele mele de vină ?
voi zbura pe cer înalt,
voi sta în ape, voi fugi ?
Voi râma pe sub o piatră,
piatra casă îmi va fi ?!

Voi păși direct la țintă,
în salturi m-oi deplasa ?
M-oi apropia în cercuri,
ca șerpilor m-oi ondula ?
Voi avea picioare multe ?
Sau nici unul n-oi avea,
voi avea aripi cu pene,
cu solzii m-oi sănia ?

Voi înainta cu fața,
precum fiare-n jur o fac,
sau înaintarea-mi fi-va
precum mersul unui rac ?
Voi avea eu trup întins,
scurt sau lung el îmi va fi ?
În coordonate noi
cât aer voi dislocui ?

Voi mai ști vechea adresă,
spațiu-n care-am locuit ?
Mintea-și va aduce aminte ?
Sau fără de ea voi fi sortit ?
Voi uita tot ce am fost
și ce-am devenit n-oi ști ?
Ce trebuie la măsură,

instrumente-mi vor lipsi ?

Voi avea eu păr pe trup,
pene, piatră, scoarță, fum,
și voi fi vânat cu pușca,
sau voi fi cules din drum ?
Rupt voi fi sau poate arcul
îmi va frânge iar făptura,
vor fi lacăte-n săgeți,
țintuindu-mi, astfel, gura ?

Sau voi fi poate culoare,
sunet, fulger, aer, vis ?
Îmi va fi de trebuință
un contur cât mai precis ?
Sau voi gravita pe-orbita
unei energii sihastre,
trupu-mi fi-va soră bună,
rămășiței unei astre ?

Ce urechi vor prinde oare,
zgomotele ce le-oi face ?
De-or fi sunete știute,
în ce trompe s-or desface ?!
Lobii fi-vor filozofice ?
Decibeli care le scapă,
simțurilor de acuma,
viruși brawnieni în apă ?

Aer proaspăt aspirat
fi-voi prin diverși plămâni ?
Voi călători prin trupuri
prins cu sângele de mâini ?
Prins în gheare, strâns în palme,

m-or țintui ventuze moi ?
Voi fi hrană cărnii vii,
plantelor le-oi fi gunoi ?

Mă voi îndoi cu trupul,
de mine m-oi îndoi ?
Trestie sau poate stâncă,
rostuit în vitregii,
arăta-mă-voi în lume,
lumea mă va arăta ?
Starea mea de agregare
urme-n lume va lăsa ?

Cât o unghie pe piatră,
cât un râț într-o câmpie,
de neînlocuit n-oi fi,
mi-e sortită-uitarea mie ?
Nu voi fi ieșit din rând,
nu voi fi c-un pas în față ?
rândul nu mă va lua
punct de referință-n viață ?

Mă voi răscoli în mine,
dacă forma n-o să-mi placă ?
Mă voi cere iar în sâmburi,
mă voi cere iar în ou ?
Scoate-voi cuiul grenadei
care adunat mă ține,
explodând în jur, din jur
m-oi reformula din nou ?

Simțurile care prompt
vești dădură despre mine,
despre lumea cea din jur,

ce-o aflarăm că există ?
Se vor risipi deodată,
clopotul va da semnalul,
pierderii-nodatei zestre
din a trupului batistă ?

Își vor căuta sălaș,
să se cuibărească-n tihnă,
pipăitul poate-n vânt
și mirosul poate-n câine,
voi simți în felul lor,
lumea dintr-un ochi de vultur,
dintr-o nouă perspectivă,
voi gusta ziua de mâine ?

Iată-mă din nou în lume !
eu am fost mereu în ea ?
Înainte de-a fi eu,
cu gustul meu se mai gusta ?
Mort n-am fost și moartea nu e
decât simplă aparență ?
voi auzi cu-altă ureche
în viitoarea existență ?

Și-oi vorbi cu altă gură,
voi fi altfel tras la sorți ?
Voi fi-mpins în continuare
sub aleatorii porți ?
Se va da din nou cu zarul
pentru miza unor mâini,
când voi pierde poate șansa,
câștigând doar rădăcini ?

Câștigând dreptul la muget

sau la licărit în iarbă
sau la sublimat spre-nalturi
sau la scoica dintr-o salbă ?
Totu-i loterie, Doamne ?
Locul, timpul, forma de zbor ?
Omu-n lume-i un nimic
sau e loz câștigător ?!

Timp urzit în războiul de țesut al mirării

Timp urzit în războiul de țesut al mirării,
Din ghergheful meu o întrebare îți pun:
Doamne, la carnavalul formelor de peste tot,
Cine mi-a împrumutat acest costum?

De nu semăn cu nimeni din jur
Și din jur nimeni nu mă recunoaște,
Deși stau în coate pe marginea lacului
Și vorbesc lacului despre broaște.

De vorbesc la ram, mărului despre măr
Și vorba mea trece pe lângă,
Întind, ca salut, mâna mea dreaptă, pietrei,
Piatra întinde mâna sa stângă.

Și vocea mi-e alta decât a ușii ce scârțâie,
De mi-o dreg puțin cu votcă,
Nimic, nimic nu-nțeleg din liniștea apei,
Despicată în două de-o lotcă.

Și muzica după care tot Universul dansează
Abia i-am descifrat mici acorduri,
Ba-s prea bleg, calc pe bombeuri, ba-s obraznic,
Partenera îmi dă mâna jos de pe șolduri.

Nu știu să mă port, nu-nțeleg ritmul,
Mă lovesc de plante, înghiontesc munții cu mișcări stângace,
Nimeni nu-mi zice, însă, nimic,
Lung se uită la mine, lăsându-mă-n pace.

Sunt de plâns sau de răs? Sunt penibil, Doamne?
Am picat într-o lume fără cunoașteri?!
Ajunge, ajunge! Vreau costumul jos,
Și mai vreau șansa unor identice nașteri!

Ia-mi-l înapoi prin moarte,
Dacă ești tu purtătorul de vini,
E puțin pătat de neliniștea vieții,
Dar poți să-l dai să-l mai poarte străini.

Și lasă-mă pe mine așa cum am fost,
Fără falduri de mâini și picioare,
Șterge rujul ce spune cuvinte
Și mintea ce dă-ntrebările-n floare.

Să-nmuguresc, să ies din ou,
Să am frați în autodivizare,
Chiar de-oi trăi-n etuvă, în laborator,
Sau în larg voi necheza, ca și căluți de mare.

Chiar de-oi avea bulbi în pământ,
Să am, cel puțin, limbajul comun din câmp sau din sere,
Fă-mă ce vrei, fă-mă cartof,
Dă-mi tensiunea amidonului răzvrătit în artere.

Ca dintr-un atom radioactiv

Ca dintr-un atom radioactiv,
alfa, beta și gama,
am radiat din pântec,
ergo sum din mama,

cu licență de trup,
din politehnica lui Dumnezeu,
infestat c-un strigăt,
de uimire ce-s eu,

repartizat la un sân
de la Oficiul forțelor de muncă,
spre un sfârc de viață,
așezat la dungă,

premeditându-mi rostul
spre a fi epifanic,
înghesuit în statistici
cu sânge octanic,

dar motorul o boală,
mi-a contactat, sempiternă,
că pasărea pe ram are,
combustie, alta, internă,

că dunga-i mașină
și doar curba emoție gravă,
și clipa convexă la toate
mi-a devenit, dintr-o dată, concavă,

la freatice viscere,
la metafizici subtile,

și-am devenit rebelul
sortit să se mire,
și să se-ntrebe în trombă:
Ce-i pântecul și ce-i mama ?
Ce a radioactivat atomul,
să mă alfa, să mă beta, să mă gama ?

M-am născut mormânt

M-am născut mormânt
și cresc groapă adâncă,
din palma mea, spațiul
indulgențe mănâncă.

Se curbează și timpul
cum știe mai bine,
toiag ce sunt
sprijinind suspine.

La rându-mi morminte
nasc adâncind gropi,
nimicul de mine
dau de lucru la popi,

și las moașele, toate,
să devină șomere,
că mă nasc eu mormânt,
cu adâncă durere,

și mor nou născut
într-un pântec suav
și mă fac că trăiesc,
și mă fac că nu-i grav.

Se mută, trist, orașu-n cimitir

Se mută, trist, orașu-n cimitir
și cimitirul se cufundă în firesc,
mor morții tot mai mult și mai mult,
iau chipul locului în care trăiesc !

Și volbura greblează fără știință totul,
se-ndeașă tot mai mult morminte de mohor,
cu-n șuierat de vânt și pălămida-i chemată,
când mâna uită să mai aducă flori.

Cad litere din nume, cruci se-nclină
și pietrele se subțiază-ncet de timp,
doar prunii, care au fost lăsați să crească,
prunele lor le coc aicea-n schimb.

Și totul pân`la urmă e de lut,
și pruni de lut și volbură de lut,
și totu-i un oxid de un vecin
și totu-i silicat de-un cunoscut.

Tabel al elementelor, casă părintească

Tabel al elementelor, casă părintească,
la tin`mă întorc după moarte,
din tălpi până-n creștet de grupe
cu șolduri largi de perioade;

zămislit din mari îndemnuri,
în tine am fost urzit norocos,
să mă ridic, brad, în picioare,
să umblu eu prin mine-n sus și jos.

Înainte, în cămăruțele tale
erau doar neînsemnate existențe,
adiabatice sisteme de a fi,
cu sihastre valențe.

Vegetau tulburate de-un vis,
unui sens vroiau a se supune.
(Eram încă neadunat,
o mână așteptam să m-adune.)

M-a strâns din anii fără număr
și-am devenit ceea ce sunt,
"per aspera ad astra",
și în amurg mă trezesc murmurând:

Tabel al elementelor, casă părintească,
pentru trupul meu care se rupe,
pregătește o groapă de perioade,
să aștept apoi reînvierea din grupe.

Femeie, mașină de detensionat

Femeie-mașină de detensionat,
ce deposedezi de străngeri
cu cleștele pat,
cuiul hormonilor
din lemnul bărbat.
Diafană emoție,
tu, schimbător de căldură,
cute și unghiuri ce se respiră,
gură la gură.
Dulcele ham,
marsupiu ca povară,
harul ce-l porți,
specia strecoară.
Prin crisalide,
prin cristale de stronțiu,
neputința zdrențui,
că ești centru de glonțiu.
Și desfaci ventile,
potrivești chei
în broaștele ușilor
oricărei odăi,
faci bolnavul aer
să se simtă bine,
stimulator cardiac
de mare desime.
Se-ntâmplă sub pleoape
punctul tău de vedere,
gaură neagră
cu gură de miere.

Alint pentru fată frumoasă și pian la patru câini

Din nucleu până-n membrană,
citoplasma mea codană,
ce-mi dai Coasta de Azur,
până-n hidrocarburi.
Marmoreene coapse de acantacee,
Fidias din larguri de Egee,
și-Ateniene atât de colonade
din Atlantidicele tale scufundate,
și sunt Acropole de Salonic,
ionic ce ești și ești ce de doric,
și cogito să nu te mint
ergo sum să te corint,
să te Mikis Teodorakis,
Rodosul himen sirtakis,
căci părul tău cel Euxin,
oxidează-n mine vin,
din balconul filistin
și-un bob negru de curara,
să Vienez la tine seara,
când e lambada mai mică,
în Praga eu Copșa Mi(ti)că,
să scufund stindardul crud
în triumghiul tău Bermud,
și pe pulpe-ți de corali
să-mi eşueze patimi mari.
Iarăși picătură foaie de mercur,
împarți neliniști din Kuala Lumpur
și Las-Vegas poate cu noroc,
să te fluviu Budapestă de mijloc
și să-ți simt arome de Kitai,
că sepucu eu sub evantai,

că nu-s nici un fel de Singapore,
Port-Said ce trec din floare-n floare,
să mă țin, promit, de Trafalgar,
pentru ochii tăi aprinși de jar,
și să mă lipsesc de Notre-Dame
umerii tăi ca să-i am,
să mă L`Île de la Cite,
pentru fraga de buze,
pentru cântul de Biset.

Sfârcurile sânilor tăi, noaptea de abanos, luminau

Sfârcurile sânilor tăi, noaptea de abanos luminau,
bondarii degetelor mele, în jurul lor, se jucau.
Fumam o lungă țigaretă-n tine,
bucetul de arome dezlănțuia suspine
și era în briliantul de mai,
oftând de dor, spre jarul ei veneai.
Ne injectam o junglă de păcate
în vena îmbrățișării conturate,
lianele împreunării sugrumau cifra doi
și deveneam doar unu amândoi.
Porțelan de Sevre, umerii tăi,
îmi furau de sub pleoape scânteii
și erai o figurină din Dinastia Ming,
privirea cerea ochiului să o PING,
dar eu eram PONG peste poate,
aerul avea între noi
trecători cu șapte lăcate.

Tu erai o ușă, o cheie eu eram

Tu erai o ușă,
o cheie eu eram,
mă răsuceam în tine,
de drag mă răsuceam;
de dragul meu,
eu fără să forțez,
tu mă lăsa-i să ajung
până la miez,
de-ți scârțâiau țâțânile
până-n vecini,
ne inundau ocările din plin,
dar nu știau
că n-ai fost de aseară
unsă cu sudoare
ancestrală.
Și te-nchideam,
te deschideam,
de zeci de ori,
de te-ncercau broboane
de fiori,
și te-nchideam,
te deschideai la loc,
și mă cereai
cu lemnul tău de foc,
și îmi doreai
mereu cheia în broască
și eu doream o broască
pentru cheie;
căci eu eram
o cheie de bărbat
și tu erai o ușă
de femeie.

Mă va durea când n-oi mai fi

Mă va durea când n-oi mai fi,
Cum m-a durut când nu am fost,
Pe cel născut de-un pântec, trupul,
Durerea-l știe pe de rost.

Când n-oi avea ce să mă doară
Și când durerea n-are unde,
Cuibar să-și facă o nedurere,
Prin moarte trupu-mi va pătrunde.

Și voi fi iarăși cum am fost,
Și cum am fost n-am cum să știu,
Când nu avea durerea trup
Și predica într-un pustiu.

Când trupul nu avea durere,
El nici chiar trup nu mai era,
Căci nedurere e durerea,
Când n-are unde exista.

Locul pe care le-o dă odihna

Locul pe care le-o dă odihna
e patria ochilor mei.
Ea e verde și se află
în republica unui izvor.
Ca purtător de cuvânt
al emoției,
particip la foșnete
și la toate
perfuziile liniștii,
ca apoi să apar
în fața hârtiilor
de luat păreri.
Cu alte cuvinte,
cred că sunt
bun conducător de uimire
unde, toate astea,
se-ntâmplă.

Aleargă cele ce vor

Aleargă cele ce vor desăvârșite-n răspunsuri,
Și tot spre el, cele ce se vor în întrebări,
Pentru că-i escrescență, la rându-i,
Limitatelor nelimitări.

Tort cu-ntrebări învelite-n răspunsuri
Și răspunsuri sub un foc de-ntrebări,
De la nuca unei nașteri
Pân' la frișca unei înmormântări.

Pe sârma unei incertitudini se mișcă,
Având în cârcă viața unor știri,
Mai mult își petrece, până la urmă,
Fericirea unor dulci închipuiri.

Cuțitul unui deces, la sfârșit cel ce-l taie,
În mașina de tocat amintiri ale unei lumi,
Dar în metabolismul cunoașterii înconjurului,
Tot el rămâne, cel ce bagă cărbuni.

Fărădelegi și legi la un loc se-ntâmplă,
Că până la urmă-i sens giratoriu,
În cel atât de neînsemnat, prin ursită,
Sub fard de atâta orgoliu.

Și conduce iluzia că el conduce,
Și Babilonul ăsta-i șade bine,
Și la un vârf de cuțit de rău, conform rețetei,
Are, însă, și-o linguriță de bine!

În sutienul unei păsări

În sutienul unei păsări
Și-n chilot de iasomie,
Eu mi-am dezghiocat hormonii,
Cârcotind obrăznicie,

Că-și ridică primăvara,
De la genunchi fusta mai sus,
De-apar ulcere de muguri
Pe creanga zisă Iisus.

Vânt călduț de coapse strânse
Pe pământul plin de clei,
Se aleargă spre-o iubire,
Cu orgasm de ghiociei.

Doare-mă și nu știu unde

Doare-mă și nu știu unde,
Sângeră și nu știu cum,
Soarele din toiul verii,
Pus-îi pe-un afet de tun.

Președintele căldurii,
Atentat cu-o ploaie rece,
Dricul marilor concedii,
Către toamnă îl petrece.

Plâng birourile-n fabrici,
Sarcinile-n gând se-njură,
Că s-au rupt din calendare
Tihnele ce le avură.

Devin sacoșele gravide,
Se răscoală pivniți, iar
Prunele din pruni se-mping,
În butoaie de frăgar.

Geme gemul prin cămări,
De au borcanele arsuri,
Și de cât spun de compoturi,
Le-au pus celofan la guri.

Fructele din plasă-mpung,
Ca de sub bluze noi de domnișoare,
Dar mi-e rușine, însă, să le mușc,
De trecători și trecătoare.

Despre bujia păsării am să spun,
Că se aprinde la simplu contact,
Cu două aripi-putere spre cald,
Din lipsă de cald.

Ecarteramentul meu

Ecarteramentul meu
de cale orală,
are o sorginte
viscerală.

Roțile limbii
își dau silința,
pe șinele spuselor,
cât e puțința.

Să ducă cu aria
cea pierpătrată,
rostogolirea fonică
ce-mi este dată.

Vagoanele-s pline
de cei cu bilet,
din gările sufletului
meu cel concret.

Țin osiile-n spate
serioase demersuri,
și se flambează
de unele sensuri.

Locomotivele trag:
vocale, consoane,
ideile ascunse
îmi stau pe tampoane.

Se duc decibelii
de sare și miere,

la abatorul urechilor
pentru tăiere.

Șuieratu-n exces
își cere uneori scuze,
oprind garnitura
în depoul de buze.

Se-ntâmplă revizia
în seara dorită,
prin tăcerea ajunsă
subgabarită !

Invidiază-mă deltă, mi s-a născut un copil

minunatului meu fiu, Darie

Invidiază-mă deltă, mi s-a născut un copil,
cel mai nou pământ al țării mele,
cernoziom tânăr prin brațele iubirii,
biruință ce se ține încă-n proptele.
Va trebui redesenată harta,
Trebuie remăsurată
Distanța până la îndepărtatele stele,
Căci mă mai apropiu cu o frunte,
Mă mai îndes cu un vis,
Am strigat Bucurie în certificatul de naștere,
Dar Speranță am scris.

Din ugerul muntelui

Din ugerul muntelui
Se mulge laptele tare al înălțimilor
Și apoi, prin biberonul aducerii aminte,
Din sticla gradată a concediului,
Se molfăie ziua de luni,
Până ce ziua de luni, cu adevărat se-ntâmplă,
Goală, goluță, cu scutecul încă ud de jocuri,
În cântecul de legănat hărți.
Loc al căderii-n picioare, biroul,
Doamne, ce ochi mari de hârtie face
Și ce urechi de var,
De parcă-s cu schiuri la ștrand!
Suflu praful de pe deprinderi
Și mă mir cât de gospodină-i conștiința,
Cum face ordine în treburile,
Pompând adrenalina,
La punctul de sprijin al lor,
Ca să le aducă la zi.

Eu ?

Eu ?

Loc de prins răcoare
cu arcanul sufletului,
pentru oastea unei bune intenții.

Tu ?

Călăreai schija unei priviri,
și-ai poposit în carnea mea,
ținând din scurt dârlogii dorinței.
Te-ai ospătat cu un zâmbet
și acceptul ți-am dat ca așternut.
Nimicul virtual s-a-ntâmpat,
neîntâmplându-se de fapt nimic.
Dar pentru că în fundul
celor zece mii de ochi
ai caldarâmului străzii,
imaginea era răsturnată,
de poveștile,
ca o logoree, se urzeau mecanic
la buza cafelei,
prompt și la domiciliu,
mașinile de înaltă productivitate provincială
excretau metrajul bârfei.
Lumea era fericită !
Se-mbrăca de o preocupare nouă !

Cel din gălbenuș de munte

Cel din gălbenuș de munte,
Ce-a spart coaja cu-n izvor,
Este puiul de răcoare,
Curgere fără motor.

Prin albuș de dolomită,
Prin nămeți de piatră tare,
Dându-și brânci homeopatic,
Spre hrana numită mare.

Pingelit cu humă grasă,
Apa dulce ce o-ncați,
Peste-un timp tot te va strânge,
De icrele de sub lapți.

Te iubesc din orice direcție

Te iubesc din orice direcție,
Infailibilă, dulce injecție,
Că mă vindeci tu, de-ndată,
Mândra mea antibioată.

Te iubesc chiar și din centru,
Unde se adună pentru,
Lumea ca să-mi dea acordul,
Ca să te iubesc cu cordul,

Fiindcă-mi scrii pofte cu carul,
Care au umplut paharul
Și preaplinul meu îmi curge,
Cu o fâstâceală dulce.

Mândra mea dală de piatră,
Mândru eu, cale ferată,
Te iubesc neapărat,
Personal și-accelerat.

Trăiesc într-o căpiță de betoane

Trăiesc într-o căpiță de betoane
Și la ureche-mi cântă greierii de var
Și sunt străluminat de un luceafăr,
Înșurubat pe-un cer dreptunghiular.

Și numai unghiuri drepte ronțai,
Și bate râu-n baie mal de fier,
Dar eu visez pe un covor de flori,
Având stamine și pistil de polimeri.

Din ramurile încărcate de furnir,
Îmi pică triluri vesele pe unde scurte,
Și eu, din crupa unui măr de porțelan,
Îmi mușc economiile absurde.

Nu te sărut cu privirea

Nu te sărut cu privirea, căci știu că aerul e ruj
În spatele căruia îți ascunzi cuvintele adevărate.
Doar urechea, alta decât cea la vedere,
Sinonimă cu contopirea,
Îți poate auzi neastâmpărul.
Masca ta de unghiuri și onduiri
Culege doar sufragii superficiale
Căci dincolo de tine ești,
Precum puiul este dincolo de rostogolirea
Imediată a oului.

Muzici 1

Castaniete prin copaci,
De te strădui cu-o alee,
Cu un trotuar dibaci,
Poți să te acantacee.

Sferele țepoase-ntâmplă
Rostul tău de chilipir,
Mobilă nefinisată
Ca să poți să te furnir.

Ca să te maro de ele,
Lustru ca să te maro,
Doară-te de-a lor durere,
Luată la indigo.

Am subțiat cu un accident

Am subțiat cu un accident
cearceaful unui pat de spital.
Al nu știu câtelea tras la rindea,
i-am făcut acestuia cu trupul meu sângerând.
Întâmplător, urechea i-a auzit
respirația grea de cearceaf bătrân și încercat
ce trebuie să ducă în spate,
într-un șir ce parcă nu se mai termină,
bolnavi cu boli și-accidentați.
(Singurele momente de respiro,
spălatul și călcatul, între doi bolnavi,
erau de fapt alte forme de supliciu.)
“Știi, poete, mi-a vorbit într-o noapte acesta,
cearceafurile de spital nu ies niciodată la pensie.
Ele nu se bucură de bătrânețe și nepoți.
Din câmpul muncii trec direct în moarte.
E ca o liniște refuzată,
e ca o odihnă binemeritată
trecută la index.
Și apoi mai sunt și bolile și accidente,
pentru că eu m-am îmbolnăvit de bolile bolnavilor
și m-am accidentat de accidente lor.
Ca un burete am strâns atâta suferință
încât, dacă aș fi stors, ar ajunge de-un orfelinat
sau cel puțin de-un atentat sângeros,
undeva pe mapamond.
Dar la mine n-a venit nimeni în vizită,
nici un bolnav după ce s-a făcut sănătos.
N-am primit nici o vedere de mulțumire
și nici nu am fost sunat de ziua mea.
Vei fi probabil ultimul pe care îl duc spre vindecare,
deși am dus, rar, ce-i drept, și spre moarte,

căci n-am fost și nu sunt cearceaful fermecat,
să fac minuni.
Sunt un simplu cearceaf, bătrân acum și lipsit de puteri,
ce-o să ajungă fâșii pe vreun teu de spălat pe jos,
hrană pentru microbi
și cuib al mizeriei.
Mă sting purtând oful urzelii printre bătăturile decepției”.
M-am ridicat speriat din pat
și aproape fără să-mi cred urechilor,
am dat fuga pe coridor după asistentă.
Voiam s-o rog,
așa cum am văzut că se procedează,
să-i pună o perfuzie,
pentru a încerca a-l stabiliza hemodinamic.
M-am oprit însă din gestul meu uman.
Mi-am dat seama că dacă cer acest lucru asistentei,
aceasta se va uita lung la mine,
va spune doctorului,
ce se va gândi la alt tratament pentru mine.
Rușinat de lașitatea mea,
m-am întors în camera de spital,
m-am întins pe pat
și cu ochii închiși,
asemeni struțului în nisip,
mi-am băgat capul în pernă.

Cearceaful ardea sub mine!
Eu făceam parte din moartea sa!

Vedere din spital

În spital sunt tacit dueluri.
Fiecare bolnav
își încrucișează cu ceilalți
trecerea în revistă
a propriilor suferințe.
Cu masca ipocriziei pe față,
luptă fiecare cu fiecare.
Se barează lovituri cu lamentații
și se atacă subtil cu compătimiri.
Nu sunt lovituri mortale
și nu curge sânge.
Sunt doar bucurii ascunse
de a nu fi cel mai bolnav din spital.
Doctorii și asistentele
habar nu au ce se-ntâmplă-n saloane.
Ei cred că bolnavii
au mereu în teaca atenției
doar spada grijilor proprii.

Strig: Pârtieeeee !

Strig: Pârtieeeee!
și mă las cu îndrăzneală
de pe pereții spitalului
pe halatele doctorilor comisiei de vizită.
Sar de pe mica trambulină
a ecusonului șefului de secție
pe fețele de paturi,
cobor în plug de pe perne,
fac cristiane
printre suporturile de perfuzi,
printre injecții
și păhărelele cu medicamente.
Mă las centrifugat de marginea farfuriilor
și prind viteză
la intrarea pe halatele
mult mai bătătorite ale asistentelor.
Așa schiez de o săptămână
de când sunt internat,
zi de zi,
noapte de noapte.
Spitalul e o Antarctică vitregă,
nerecunoscută de calotele glaciare
de la cei doi poli.
Și, totuși, albul ei e la fel,
parcă din totdeauna.
E de atât de mult timp
încât a devenit alunecos.
Pârtieeeee !, strig, până la sosire
când mi se dă biletul de externare,
cu tratamentul
pe care trebuie să-l continui acasă.
Mă-mbrac, îmi iau rămas bun,

de la doctori, asistente și colegii de suferință
și ies în curtea spitalului.

Dintr-odată
dispare pârția și dispar și schiurile.

Alunec prozaic
într-un anotimp
al culorilor.

Cu gândul la Eminescu

E o dumnezeire în ramuri
și atunci de ce se spune
că acești copaci se împart
în tei și atei?

În trupul meu viu

În trupul meu viu
Moartea îmi crește,
Entalpia mă ține,
Entropia mă risipește.

Corul cărnii cântă,
Pe voci complementare,
Când e mică una,
Cealaltă-i mare.

Cresc una din alta
Și se hrănesc să fie,
Viața înspre moarte,
Din moarte să reînvie.

Căci moartea-i altă viață,
Ce se trăiește-n șoapte
Și altă moarte-i viața
‘nainte de moarte.

Din mortul meu trup
Viață altă va fi,
Dumnezeu o va ține,
Dumnezeu o va risipi!?

Dumnezeu „über alles”

Lichid prin tubul sinusoidal de sticlă
al laboratorului școlar.
Adevăratul principiu al vaselor comunicante
e Dumnezeu.
Elevii învață doar umbra!
Efectul Doppler al deplasării spre roșu
al merelor coapte,
e o minciună a toamnei.
El e și efectul Doppler și toamna.
Și mai e apa,
deopotrivă cu resortul limbii celui ce a strigat
„Eureka!” „Eureka!” „Eureka!”.
Adevăratul Issac Newton e.
Mărul lui a căzut cu mult timp înainte,
pe toate stelele și planetele,
chiar dincolo de parsecii închipuirii.
E singurul Lavoasier,
echilibrând, înainte și-napoi,
mersul disciplinat al materiei
pe sârma mișcării.
Și e Leibnitz
și e Einstein
și e coacervatul
viitorului laureat al Premiului Nobel.
Inclusiv fierberea fără de leac a poetului,
tot presiunea voinței sale este.

Dumnezeu vorbește

Dumnezeu vorbește
prin gura formelor
toate limbile posibile deodată.
Poliglot al desăvârșirii.
Din atâta varietate
de-nțelesuri,
un singur înțeles
e mai neînțelegător.
Noi!

Dumnezeu nu așteaptă

Dumnezeu nu așteaptă
legitimație de Dumnezeu
ca să facă ce trebuie
și să fie cine este.
El nu merge la serviciu
și nici nu vine de la el
și totuși în fiecare zi
semnează condica
permanentei sale prezente.
În gămălia gândurilor noastre
îi întoarcem existența pe toate părțile,
de parcă am vrea să-l prăjim
la focul curiozității.
Ni-e searbăd, însă, scrisul,
penița subțire, hârtia prea mică...
clipa nu poate
certifica Veșnicia
și nici stropul de apă,
Oceanul.
Sunt încercări...
dar axiomă rămâne
neputința de a-l defini
acceptabil.

Pește ce scapă mereu printre degete.

Cerul locului meu de naștere

Cerul locului meu de naștere
stă sprijinit pe proptelele
putinței mele de a visa.
Fiecare vers e o deștepenire.
Fiecare poem e o ridicare de cric.
Cuvântul pasăre are aici zborul
mai sus decât însăși pasărea.
Cuvântul lumină este mai îndepărtat
decât lumina venită, de la ani lumină,
de pe cea mai îndepărtată stea.
Aici albastrul cerului nu este culoare,
ci mai degrabă înălțime,
asemenea albastrului ochilor mei
cu care măsoar alte albăstrimi.
Declar, de aceea, Târnăveniul,
locul cu cel mai înalt cer din lume,
unde nu cer simplu,
ci mulțumesc albastru,
pentru puțința
de a fi poet.

Dacă fiecare mamă de poet celebru

Dacă fiecare mamă de poet celebru
ar fi păstrat placenta
de la nașterea fiilor lor,
am fi avut acum
clara dovadă a primelor lor scrieri.
Și totuși poemele,
scrijelite cu buricele degetelor,
nu s-ar putea vedea
decât la lumina lichidului amniotic.
O călătorie în trecut,
în propriile lor mame,
cu știința viitorului,
în cadrul unui turism cultural
ne-ar da șansa
de a fi părtași,
la debuturile lor absolute.

Firme de turism

Firme de turism vor gândi terapii
prin lecturi colective.
Călătoria metafizică prin poezie,
va fi în viitor
ceaiul perfect cu lămâie
contra pandemiei de plastic.
Metafore de multe stele vor caza suflete,
versurile vor fi aer curat,
ideile timp frumos
și strofele, aleile pe unde
oamenii se vor plimba în poeți.
În timpul acesta,
calculatoarele
vor pregăti compoziția torturilor
și roboții vor sufla lumânările aprinse,
sărbătorindu-și fabricile lor de naștere.

Spleen

Cred că Dumnezeu a uitat robinetul deschis,
de ploaie de câteva zile.
Din afişele noii stagiuni,
actorii încep să se deslipească
și să curgă din ordinea pentru care-au luptat
și-au tras sfori.
Din act în act, din tablou în tablou,
din scenă în scenă.
Figuranții din partea de jos curg primii
la picioarele stâlpului de beton,
în mirosul de urină de câine.
Regizorul, mașinistul și locul desfășurării,
au fost luați de șuvoiul canalului.
Uzi până la nume,
actorii rămași nu mai știu unde trebuie să joace.
Le-a rămas doar prețul artei lor
și data spectacolului.
Și ploaie în continuare
de-ncepe să curgă și numele piesei.
Actorii se strâng, doar acolo, pe afiș, unii în alții,
amestecându-se cu numele rolurilor lor.
După ploaie va merge acasă Yorik
și nu cel ce are doi copii de crescut.
Hamlet va rămâne, dar se va răci
sau poate nu el ci cel ce-l joacă pe acesta.

Orto, meta și paradoxa

Marea mea caldă,
Târnavă Mică la statu,
„dar degrabă
vărsătoare de” apă nevinovatu’,
ce treci printre „dealuri cu spini”,
vox apa ta, „vox dei”,
patrie a strămoșilor mei.
Ave, îți spun pentru maluri și pești,
concretă pentru că ești,
cu sălciile tale răpitoare,
de gânduri,
ce-n floare,
dau.
Pe piele te simt
ca o binecuvântare,
vara,
când mângâierea ta
îmi răcorește ceara,
pielii mele de piersică,
trecător prin vreme.
Ube apa ta!
Ubi bene!

Mă preambulăm cu Silitră

Mă preambulăm cu Silitră
prin spatele grădinilor,
prin locuri bucolice, unde
buletinele noastre de orașeni
își pierdeau valabilitatea.
Amândoi hoți, amândoi
cu șterpelitul în sânge,
afișam masca clasică a nepăsării,
dar cu coada ochiului
dam valma în cofurile pomilor,
unde ne spălam creierii de gudronul cotidian.
Cu foșnete de frunze-n mișcare
descuiam din noi fiara stresului,
mângâiam șolduri de fructe
să ne lepădam pentru o clipă de bloc
și apoi veneam îndărăt prin firidele gardurilor,
cu setea sufletelor
potolită de foamea îndemnului.
Și, Doamne, frumoase erau locurile acelea,
de unde izvora liniștea noastră,
bogată pradă fără de lipsa de-apoi.
De fiecare dată când ne vedeau împreună,
proprietarii începeau să se agite,
fără să știe de ce;
își chemau crengile la raport,
verificau zahărul boabelor,
trimiteau santinele-ntre straturi,
urmăreau epurele clipelor
și-și duceau sperioși mâinile
la buzunarele egoismului,
unde le zornăia, doar de noi știuți,
mărunții micimii.

Și îi dorea,
mai ales că noi nu fugeam.
Suspicioși, totuși, de lătrăturile înroșite,
s-au apucat, ca să ne prindă,
să-nvețe, fără profesor,
limba câinilor.
Și uite așa, za cu za,
cămașa timpului
le-mbrăca fără de rostul.
Dar într-o zi, au recunoscut în ziare,
straturi de piele din palma locului,
și-au înțeles exfolierea de-ncântare,
ce nu și-o puteau revendica.
Și, ca măcar de atunci înainte
să-și protejeze ce le era de prisos,
s-au grăbit să așeze pe pari,
în mijlocul neștiutului lor Eden,
motoare de RABĂ,
pe post de sperietoare de poeți.

Zi de școală

Prima oră - Fizică. Profesorul de fizică:

“Două obiecte (lucruri) nu pot fi în același timp în două sau mai multe locuri deodată.”

A doua oră - Religie. Profesorul de religie, de obicei preot: “Dumnezeu e Calea, Adevărul și Viața. Dumnezeu e peste tot, în același timp, tot timpul. Omul, ca și lumea, e o creație a lui Dumnezeu.”

“Tabula rasa” peste prima oră!

A treia oră - Biologie. Profesorul de biologie:

“În spiritul unui evoluționism darwinist, ce s-a desfășurat timp îndelungat, în milioane sau poate zeci de milioane de ani, omul se trage din maimuță.

Important! Este însă o “verigă” lipsă, cea intermediară, între om și maimuță!”

“Tabula rasa” peste ora a doua!

A patra oră - Ora verigii lipsă. Profesorul

orei verigii lipsă, posibil Cioran:

“Noi știm că de fapt nu știm nimic!”

“Tabula rasa” peste toate celelalte ore !

A cincea oră - Ora de nedumerire.

Profesorul orei de nedumerire - poetul :

“Que vadis, hominus ?”

În amurgul ăsta dunga verii

În amurgul ăsta dunga verii
se bate pe o nicovală de păduri,
era ca-n timpul și ca-n locul
când îți sorbeam, ca domnișoară, primii nuri.

Și îți mușcam din sânul agurid,
cules din creanga bluzei, timpuriu,
și mă-ntrebai de știu să fur,
virginitatea fructului, spuneam că știu.

Eu nu știam de fapt nimic,
mi-era o foame doar de tânăr trup
și behăiam prostesc, ce doreai tu,
în numele instinctelor de lup.

Lapții iubirii peste icrele locului

Lapții iubirii peste icrele locului,
palmă măiastră de pământ,
m-ai învrednicit cu o naștere,
te cinstesc cu un mormânt.

Cu un spațiu de trup,
cândva timp,
cu un fir de nisip,
scoborât din Olimp,

umblător prin idei,
cu-ncălțări de cuvinte,
sfărământor de liniști,
cu-ntrebări, ca veșminte.

Cu călduri de răspunsuri,
renăscătoare de noi întrebări,
cu munți ieșiți
din sfârcuri de mări.

Am să-mi urinez poemele

Am să-mi urinez poemele
la rădăcina copacilor
de la marginea gândurilor voastre,
ca să-mi delimitez
teritoriul visului.

Apoi,
cu cel mai opozabil deget al meu,
stiloul,
voi prinde concret bucurii.

Va sângera albastru
colecția felului meu
de a iubi.

Un câine maidanez

Un câine maidanez urca într-o zi
o mică dâlmă din parcul din fața
ferestrei serviciului meu,
șchiopătând de un picior,
de la o piatră aruncată în el.

O piatră maidaneză cobora în același timp
mica dâlmă din parcul din fața
ferestrei serviciului meu,
șchiopătându-și rostogolirea
de un picior, de la câinele alergat.

Potrivirea de a fi amândoi
în același timp, în același loc,
a realizat-o cu măiestrie
un neșemen de-al meu,
care în acea zi și-a înrămat
șchiopătatul de câine
și șchiopătatul de piatră,
îmbogățindu-și, astfel,
galeria personală
a poveștilor nepotrivate,
spuse cu fală copiilor săi.

Știi că poezia

Știi că poezia e lubrifiantul cu care luciul apei
își cumițește lebăda prin trestii
și face silențios angrenajul dințat al stelelor,
unele peste altele curgând?

Știi că ea desfundă arterele visului
și lipește nevăzute aripi și celor mai statice pietre?

Știi că poate face ca apa, cu pioletul curgerii,
să-și cațere râul la munte,
și muntele, când vrea, să vină la Mahomed?

Știi că poate pune o rochie de dantelă
electronului de hidrogen
ca acesta să dănțuie mai grațios
în jurul nucleului său?

Sămânța mirifică încolțind pretutindeni,
chiar și în negrul pământului
de sub unghia țăranului,
umblă șezând și șade umblând!

Urmele sale prin Univers sunt de cuvinte spintecate!

Acolo poeții, un fel de blânzi păstori peste metafore,
oferă iubitelor flori de ger din geamurile iernilor.

Acolo, vorba unui confrate poet,
poetul umblă cu picioarele goale
pe lama ascuțită a cuțitului.

Ajută chiar și melcii să treacă strada

și strada să treacă melcii.

Și după ce fac toate acestea,
și multe altele,
mor.

Mor, uneori de tineri,
chiar având bunul simț să moară de tineri,
sărind cu carnea lor
în sulițele veșniciei cărnii pământului,
lăsând poemele aprinse,
să ardă în numele lor.

Poezia și poetul,
două toarte ale aceleiași amfore - Frumosul!
În vinul ei cu miros de ambră,
ridică,
preschimbă,
îmbogățesc.
Ediție, văzută și adăugită.
Știi?

S-au adunat nescrise poeme

S-au adunat nescrise poeme în amonte de scris,
în aval, s-au împuținat scrisele poeme,
cu andrelele nerăbdării,
nu mai înlănțui bucle de gânduri,
nu-s mai lovit de insomnii și blesteme.

Mi-a încărunțit nervul,
ochii nu mai au în culoare tăiș de oțel,
deși apăs pe cocoșul dorinței,
arma curajului stă tot în rastel.

Nu mai alerg antilope
prin saivane de vânt,
gheara mi s-a tocit
tot umblând la cuvânt.

Sunt animalul obosit
de vânatul din sine,
doar gloanțele trase cândva
mă mai apără,
de provocările concitadine.

Vârsta de minus

La mulți ani, mi s-a spus!
Mulțumesc, dar nu vor fi așa mulți.
Cum așa?
Eu voi muri la vârsta lui Christos,
le-am răspuns.
Dar ai deja 50 de ani
iar Christos a murit la 33.
Da, dar nevăzuți tâlhari
din jurul meu
nu știu să adune,
numai să scadă.
Au menirea de a împuțina
acolo unde deja este.

Îmbrac pixeli la patru ace

Îmbrac pixeli la patru ace
Și mă înfățișez iubitei pe E-mail.
Ea nu mai are răbdare
Și-mi sare direct în messenger.
Ne atingem hulpavi tastele erogene
De înseși claviaturile se dezbracă de parole.
Enter eu, enter ea, enter eu, enter ea,
Până ce monitoare aburesc de transpirație
Și cuvintele de sub noi fac pliuri.
Nimeni, dar nimeni din cartierul meu nu știe,
Nimeni, dar nimeni din cartierul ei nu știe,
De pereții camerei mele
Peste pereții camerei ei.
Nimeni, dar nimeni din cartierul meu nu știe,
Nimeni, dar nimeni din cartierul ei nu știe
De pereții camerei ei
Peste pereții camerei mele.
Probăm arhitecturi, inventăm altele noi,
Remodelăm legile gravitației,
Apoi dăm *save* iubirii
Pentru un *folder*
Pe care, de acum înainte,
O să-l ținem în sticlute mici.

Ninge cu corp de litere 12

Ninge cu corp de litere 12
Pe ecranul monitorului de sticlă,
În sertar hârtia
Poartă ochelari de bunică.

Scrisul de mână nu-i mai rentabil,
S-a închis și mina de creion,
Ascuțitoarea-i șomeră
Și nu mai răspunde la telefon.

Cărările s-au umplut de bălării,
Spre rafturile de bibliotecă,
A scăzut temperatura cititorilor,
Pixelile fac poemele reci.

Se recită fără intonație,
Doar cu un simplu clic,
Iubitelor din margine de cablu,
Nu li se mai transmite nimic.

Jurămintele se scriu cu aldine,
Impersonal se sărută pe gură,
Se plimbă cu *mouse*-ul de mână,
Îndrăgostiți *enter* pe tastatură.

Poetului nu i se văd cuiele de la mâini

Poetului nu i se văd cuiele de la mâini,
Și nici pe frunte coroana de spin,
Doar crucea se vede în spatele lui,
Cerul albastru, nefiresc de senin.

Nici Via Dolorosa oamenii n-o știu,
Ca el cândva, spetit, s-o fi urcat,
În fiecare zi el urcă, totuși,
Golgota unui poem neterminat.

Nu-l știu nici înviat a treia zi,
Nici străpuns de suliță pe cruce,
Poemul, cu bilet de voie-n lume,
Și-n lipsa lui continuă să urce.

Nu este-n firea omului de rând,
Să-și dăruiască sieși altă fire,
Poetul care-a pățimit în viață
Și mort nu are drept la nemurire.

Poemul, însă, este veșnic,
În legea lucrurilor astfel i-a fost scris,
Măcar acesta să nu muște niciodată,
Mărul păcatului din pomul interzis.

Poetul

Dumnezeule, te-ai deghizat în Manole,
Ca să mă momești ca eu să fiu o Ană,
Am venit la biserica harului primit,
Și m-am trezit zidit într-o rană.

Știu, nu sunt leacuri pentru rana aceasta,
Ci doar cuțite de răsucit în ea,
În mine cineva răsuțește permanent cuțitul,
Nici mort, dar nici viu, nu mă vrea.

De bună voie și de nimeni silit,
Sub coaja Anei îmi crește altă Ană,
Tu poți să redevi Dumnezeu, dacă vrei,
Neluându-ți șindrilele-n seamă.

Eu îmi revendic, în schimb, un zid de cuvinte
Și mă badijonez cu ele-n secret,
Din metaforă îmi fac pântec de start,
Și tot în metaforă mă-ngrop, ca poet.

Am versuri încrucișate peste piept
Și versuri împerecheate peste frunte,
Pune-mi o cruce pe vârful fiecărui poem
Și moartea trece-mi-o la amănunte.

Numai sub cămașa metaforei

Numai sub cămașa metaforei
Poetul trăiește pe săturate,
Numai acolo potențării vremii
Au conturile de la bănci blocate.

Și nu pot să cumpere vreun poem,
Să-și mobileze vreo venă goală,
Când masca-i pe figura orașelor,
Poetul îndeamnă la răscoală.

Uneori el face chiar revoluții
Cu gândacii negri din bucătărie,
Patinează-n tigaie cu bucata de unt,
Cu pâinea feliată face militărie.

Îi plac răsărituri și-apusuri,
Pentru orice cuib se-nfioară,
Cu furnica de mână îi gata
Sub talpă de cizmă să moară.

Poate să tragă și o cometă de coadă
Ca s-o hrănescă cu lapte de mumă,
Să împrumute de la Saturn un inel,
La cactus pe deget să-l pună.

Poate o rază de lumină s-așeze,
La presat între pagini de carte,
Poate să meargă aparent pe stradă
Și, de fapt, să fie-n altă parte.

Poate să fugă la poli cu-n om de zăpadă,
Ca să-l salveze de vara fierbinte,

Dar și să se răcorească-n fântână,
Coborând pe-un lanț de cuvinte.

Pe versanți abrupti să se cațere,
Până sus în vârf de ameobă,
Poate și să se-ncălzească la suflet,
Băgând decepții în sobă.

Și să se căsătorească cu toți spinii,
Pătimitelor frunți, vălurite de sânge,
Să dea din răs celor ce nu mai răs,
Și din plâns, celor ce nu mai pot plânge.

Să ceară trei zile doliu planetar
La orice anonimă tăiere de pom,
Să apere în instanță un câine
Ce pe stradă a fost mușcat de-un om.

Și mai poate orice își pune în gând,
Chiar bacșiș gras poate să fie,
Să fie o agavă ce înflorește la o sută de ani,
Ca rest de plată, de la prăvălie.

În fiecare poet de geniu

lui Nicolae Labiş

În fiecare poet de geniu
Pândeşte un tramvai.

Acesta se naşte şi creşte
Deodată cu poetul de geniu.

Fiecărei închinăciuni îi corespunde un vagon,
Fiecărei uimiri, o roată.

Ghicitoarea îi citeşte în palmă poetului de geniu
Şi-i spune, cu compătimire, de tramvai.

Poetul de geniu scrie repede o poezie
Şi înnoadă în ea şinele tramvaiului,
Asemenea trompelor uterine ale unei femei.

Tramvaiul din el desnoadă şinele.

Poetul de geniu scrie repede o altă poezie
Şi înnoadă din nou şinele tramvaiului,
Asemenea trompelor uterine ale unei femei,
Ca să nu i se nască moartea.

Tramvaiul din el desnoadă din nou şinele.

Ceea ce noaptea poetul de geniu înnodea,
Ziua tramvaiul desnoda.

Aceasta până ce poetului de geniu
I se rupseră apele,
Şi la vremea sorocului

Născu “Pasărea cu clonț de rubin”.

Apoi, poetul de geniu
Deveni “o frumoasă amintire”.

De atunci puii păsării cu clonț de rubin
Pândesc poeții de geniu cu clonț genuin!

Sfinții din ferestre

Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.

Ai construit o casă nouă și pentru aceasta ți-ai dat ferestrele
Ca în jurul lor să se ridice pereți de aer.

Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.

Casa s-a ridicat inițial la Lăpușna.

Pereții miroseau a rășină de brad,
a furtună și a curent luat.

Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.

În casă locuiesc acuma niște sfinți.

De unde știi?

Simplu, au fost văzuți la ferestre
fiindcă ai uitat să pui perdele.

Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.

Lumina ce pătrunde prin sticla ferestrelor are acuma câțiva
lucși în plus.

Câțiva lucși noaptea,

Câțiva lucși ziua.

Aproape că se pot bronza de creștinătate
lucrurile din interior.

Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.

Acum în balamale acrilice ale culorilor sfinții

Se hintă ca niște copii.

Cu siguranță au găsit sticla celui de-al nouălea cer.

Dar, Nicolae Băciuț, știi ce nu știi,

Și chiar nu știi: Cum ai adus la Tg. Mureș tot aerul pereților de
la Lăpușna

De sfinții sunt atât de veseli în ferestre?

Dumnezeu are

Dumnezeu are un marsupiu fără efigie,
din acesta oamenii au făcut religie.

Face și desface, acolo, dimensiuni,
Dumnezeu din minuni în Dumnezeu de alte minuni.

Potrivește și despotrivește,
Cultivă chimie și fizică crește.

Deștelină timp și udă orbite,
Plantează sori pe ceruri sordide.

Explozii universale dezvoltă,
Să pună planete în răsaduri de boltă.

Iubire pe araci de metereze
Șansă de om să armeze.

Beau din Cana Galileea

-joc cărunt-

Beau din Cana Galileea
Cât îi Galileea Cană,
Aburit de un Manole
Cu alcooluri tari de Ană.

Brațe pune-mi-se-n pietre
Ziduri să mă țină strâns
Lângă Capernaum sunt prinsul,
Ochiul poposind în plâns.

Trupul poposind în lanț,
De-aia beau până la fund,
Apa mi-am făcut-o vin
Vinu-i sânge de demult.

Vinul de acuma-i acru,
În afară-i vopsit gardul,
O biserică-i bordelul
Și-năuntru-i leopardul.

Bărbi cărunte de trei coți,
Cu sclipici și cu paiete,
Își trag propriile sfori
În teatrul de marionete.

Beau din Galileea Cană,
Doar atât cât mai e vin,
Nu cred în povești cu preoți,
Și cu sfinți ce-mi torn pelin.

Locul la umbră lăsa-voi,

Și cel cu multă verdeață,
Cană după Cană, fi-va-mi
Galileea, dulce greață.

Și nu voi sfârși pe cruce,
Crucea nu-mi va fi o rană,
Vreau zapiscă de tâlhar,
C-amândoi suntem de-o mamă.

Amândoi la drumul mare,
Am ucis, iubind pe-o Ană,
El pe Ana lui Manole,
Eu pe Galileea Cană.

Căprioara lui Labiș e acum *mortua est*

Căprioara lui Labiș e acum „mortua est”
Nevoia de carne e acuma un leș.
Nevoia tatălui lui de-a trage în biata făptură
E potolirea esofagului între stomac și gură.

Labiș a murit dar căprioara lui nu
Foamea l-a făcut pe tatăl său un mic gurú,
Setea a fost Satana de atunci a lor,
Apa e o alchimie-n formol.

Ciuturile s-au mutat în Muzeu,
Satul e aproape un evreu,
Ce a emigrat în Ierusalimul plin de superstiții,
Țăranul se vinde ușor la oraș, se forțează ediții.

Noi, ca și cum nici nu-l mai vrem
Îl lăsăm să moară odată cu satul lui plini de pomeni,
Cine mai face acum pomeni în oraș,
Căprioara nu-i nici măcar felie de caș.

Critici fără har se-mbracă în blană de miei,
Aramaica lui Labiș e vorbită acum de atei,
Moartea Căprioarei e acum un bun consumat,
Subiectul e de asemenea-nhumat.

Pus undeva la index: A fost odată...
O căprioară proastă lăsată parțial consumată,
Moartă de unul Labiș, pe hârtie,
Și consumată acum, la hipermarket, în contumacie.

Poeți de duminică, pe la crâșme, recită de-un pol
Critici de doi lei scot din fântâni doar nămol,
Soarele e cu viermi și se încheie acum cu scai
Unul Labiș e din nou, repetat, împins sub tramvai.

Acelulozei

Acelulozei s-a iubit,
Cu o mină de pix și cu un creion cu grafit.

Acelulozei, nu cel din partea Moldovei
Ci cel din partea batozei.

Cules cu năduh,
Nu din spini și din lemn, ci din stuf.

Acum a-mbătrânit Acelulozei,
Maturizându-se-n schimb copii poeziei și-al prozei.

A-mbătrânit și-i tot mai greu
Resemnarea de-a merge-n muzeu.

Sub sticlă se va scrie: Aici zace Acelulozei,
Părinte bun poeziei, părinte bun prozei.

Acelulozei, zace , printre relieve, aici,
Cailor poeziei și prozei, cândva, dându-le bici.

Înterupând sarcini cu lipsuri estetice,
Artei refuzând să-i pună petice.

Poezia și proza, i-a crescut la fel,
Fiii ei buni, Cain și Abel.

N-a știut niciodată cine-i Cain,
N-a știut niciodată să transforme Abelul în vin.

N-a știut niciodată cine îi apă și cine îi vin,
Și cine-i Abelul ce va muri de Cain.

Pe crucea de vânt se va scrie odată,
Rânduri dăltuite în erată:

Cain n-a ucis niciodată pe Abel,
Proza și poezia-s la fel.

Se face cuvenita corectură
Pentru Acelulozei, cel cu humă în gură.

Și scris va fi pe cruce de pixeli,
Cât durează o reclamă la un gel.

Moartea îmi face cu ochiul

Moartea îmi face cu ochiul,
Viața din umeri ridică,
Trupul mi-e prins de neliniști,
Nașterea se vede mai mică.

Mă uit în oglinda din baie,
Chipul îl percep ca ecou,
Imperativ viața îmi cere,
Să îi pun rapid un garou.

Se scurge încet fără rană
Și se adună niciunde,
Părul morții îmi crește
Și nimeni nu știe a-l tunde.

Nici nu mai știu ce să cred,
Mi-e favorabilă viața sau cruntă,
Trăiește în mine un zeu
Sau o vietate mărunță?

Încă mă simt în stare de luptă,
Nimica în mine nu-i static,
Dar balaurul crește în capete
Și calu-mi scade-n jăratec.

Între acoladele trupului,
Mușchii nu-mi mai sunt de alint,
Viața mi-a devenit o plapumă strîmtă,
Ce voie nu-mi dă să mă-ntind.

Temnicerul moșăie-n post,
Mintea moșăie de-odată cu el,

Gloanțele mi-s tot mai oarbe,
Captiv mi-e sângele în noul rastel.

Poate, după mine, va curge și lacrimi
Și se va ridica peste sicriu și o pleoapă,
Bulgării vor cădea pe "Recviemul" lui Mozart,
Lățindu-se-n șolduri o groapă.

Duminicile poartă titlurile cărților mele

Duminicile poartă titlurile cărților mele,
Între ele sunt neliniștile de peste săptămână,
Fiecare carte a însemnat un nou cerc în trup,
Și concentricele cercuri se adună.

Nu port în cârcă un număr de ani,
Ci port în cârcă un număr de cărți,
Cu Dumnezeu în pânda umflată a metaforei,
Am cartografiat înconjurul, reinventând hărți.

Cu fiecare carte scrisă, o lumânare pe tort,
Pe cruce când va fi să fie să contabilizați lumânări,
Puteți să le stingeți c-o singură suflare,
Tot rămâne tortul de emoții și stări.

S-a născut la prima lui carte scrisă
Și după ultima a murit,
Dăltuiți pe cruce convenita erată:
“A poezit, a poezit, a poezit!”

Aștept să vină ciurda de stele

Aștept să vină ciurda de stele,
Cu ugerele pline de lumină,
Sunt tălângi pe care doar eu le aud,
Poetul din mine-i de vină.

Au fost mânate pe izlazul cerului,
Unde iarba de-ntuneric e grasă,
E seară pe partea mea de planetă,
Când pe cealaltă parte-i amiază.

Beau priveliști semănătoriste,
Tolănit pe spate, pe mal de Târnava,
Fiecare stea se oprește la o poartă deschisă,
Și darul de-a o vedea este-o agavă.

Îmi va fi șiștarul plin de sentimente,
Reverențe fac fără să fiu văzut,
Încă o zi de muncă pentru ciurdarul stelelor,
Dumnezeu, fără de sfârșit și-nceput.

Pentru răsucit cuțitul

Pentru răsucit cuțitul, îmi pun la dispoziție rana,
În schimb, pentru înjurat, v-o iau pe mama.

Pentru batjocorit vă las trupul de carne și oase,
Și fața mea la scuipături invidioase.

Pentru scornit neadevăruri, viața mea, biata,
Vă las să ridicați voi primii piatra.

Și s-o aruncați cum știți mai bine,
Pentru rana-mi făcută, voi nu aveți rușine.

Dar știu că nici nu știți măcar să roșiți,
Că rostul vieții voastre-i să loviți

Vieții mele să-i puneți oriunde o piedică,
Că, nimeni, știți, nu-i ușă de biserică,

Cum nici eu nu am fost nicicând,
Am mai greșit pământul `ăst umblând.

Și am și eu păcate ca oricare,
Și doar lui Dumnezeu îi cer iertare.

Și nimănui nu am să dau socoată,
Pentru o pâine albă îmi macin viața toată,

Dar umblați cu bocancii plini de noroi
În viața mea cea plină de nevoi,

Și scormoniți ca-n propriile buzunare,
Răspuns nu am la atâta neobrăzare.

Și să-mi găsiți chiar bube-n cap vă las,
Lăsându-vă, e tot ce mi-a rămas.

Doar sufletul nu pot să-l pun în palmă
L-am pus odată și-am primit sudalmă,

Și cel mai greu mi-a fost apoi
Că l-ați târât ca pe un câine prin noroi

Și-ați mai și răs în urma mea
C-am dat averea ce nu se dădea.

De-atuncea sufletul îl țin în loc ascuns,
Închis într-un poem de nepătruns

În care-mi pun averea toată a mea,
Deși-ncercați, nu se va descuia

Și sunteți conștienți că-s plin de gânduri,
Să mă citiți n-aveți putință, printre rânduri,

De aceea, ca birjarii, îmi înjurați mama,
Scoțând cuțite și lățindu-mi rana.

Dragă Nicule, nu știu dacă știi

Dragă Nicule, nu știu dacă știi,
dar au ieșit poeții pe străzi,
mărșăluiesc intempestivi
de parcă vor să-și revendice acest anotimp.
Au ieșit cu sculele lor meseriașe
făcute în atelierele uimirii eterne,
au ieșit să-și dea singuri de lucru
și tot singuri să se plătească.
Așa fac ei de fiecare dată,
sunt solidari și dau o mână de ajutor
celeilalte mâini, gata să primească.
Dragă Nicule, nu știu dacă știi,
dar au chei tubulare de diverse sensibilități
cu care desfac mugurii ramurilor telescopice;
repară adjectivele defecte
de germinează semințele la prima cheie;
asistă la nașteri,
trag de capetele firelor proaspete de iarbă
până la înțărcațul verdelui lor;
măsoară cu metru antic
odele de la tot pasul.
O dată pe an, numai o dată pe an,
fac și alpinism edilitar; se leagă cu pânze de păienjeni
și spală cu vodcă petele din soare,
să amețească cei ce numai îl privesc.
Dragă Nicule, nu știu dacă știi,
aerul s-a deschis la baie, e mai darnic ca altădată.
Se respiră vitaminele depărtărilor înseninate.
Inerția a scăpat pământul din mâini;
cămășile s-au descheiat la gât
și cravatele s-au lărgit nepăsătoare pe lângă acestea;
mașinile s-au întors din garajele calde

și-și fac cuiburi proaspete pe acele tot mai nervoase
ale cadranelor de viteză de la bordurile lor.
Acolo vor naște pericole mari.
Dar ce mai contează,
doar poezia e pe țeava tuturor pornirilor și nu altceva!
Seropozitivi din naștere,
poetii nu fac decât lucrarea lui Dumnezeu!
Dumnezeu se cheamă acum primăvară
și se strigă pe numele mic:
-Hai să mergem, nu contează unde!

Am trăit toată viața pe un vârful de creion

Am trăit toată viața pe un vârful de creion, al dracului de bine ascuțit.

Intenționat, spun eu, ascuțit bine,
să n-am loc prea mult de-a stânga timpului,
să n-am prea mult loc de-a dreapta spațiului.

Ăsta da confort, mi-am zis.

Când mă întorceam pe partea dreaptă, timpul din stânga mea și spațiul din partea cealaltă se întorceau deodată cu mine.

Când mă întorceam pe partea stângă, timpul din stânga mea și spațiul din dreapta se întorceau, așijderea, mișcați, parcă, de un resort invizibil.

Eram asemeni copiilor de pe plaja, din tabăra de vară de la Năvodari,

unde, bronzul mării îl primeam cu porția la un simplu fluier de profesor de sport.

Și nici nu mi-am dat seama.

Și nici nu mi-am dat seama că nu-mi dau seama.

Am fost barză fără să știu. Pe un stâlp minuscul de grafit.

Deși două picioare aveam, stăteam în unul.

Și poate nici pe acesta.

Ce e mai trist e faptul că nu mi-am dat seama de asta decât târziu

când tolănit pe spate în iarba înaltă a verii,

deși încercam, nu puteam atinge stelele cu mâna, coapte fiind.

Doar cu cuvântul îmi era permis să le ating.

Și tot acolo am văzut stele căzând în ape și nu mi-am putut sufleca mâneca să le caut pe lângă rădăcinile apelor, asemeni căutărilor păstrăvilor curcubeu.

Și tot doar cu cuvântul îmi era permis să le prind.

Nu știu de unde atâta vehemență la Dumnezeu de-a ascuți atât
de bine creionul,
încât de-a stânga timpului și de-a dreapta spațiului meu
doar cuvântul, spații largi, să-mi trăiască.
Mod de-a fi exprimat?!
Sau poate nu.
Eu am fost?
Eu nici nu am fost.
Am trăit oare acolo?
Cine va mai fi mâine interesat
cum s-a visat de-a stânga timpului și de-a dreapta spațiului
pe la zecimala a nu știu câta, după zero, cum am fost,
pe un vârf de creion ascuțit excesiv ?!
Cineva, totuși, sau poate nimeni.
Iluzie convertită-n speranță!?

Mulțumesc frumos!

Între groapă, ca finiș, și pântec, ca start,
Viața mi-e pusă pe card.

Mândru cod(r)ul meu de bare,
Este făr` de-astâmpărare.

Încrucișate halebarde,
Stau la cod de bare calde,

Cod(r)ul meu de cifre reci
Poartă mu(1)tele poteci,

Pe unde am fost cântând,
Pe unde am cântat plângând.

Pe unde voi merge plângând,
Pe unde voi plânge râzând.

Cu el în mine și în gând,
Mă petrece petrecând.

Căci stă și Dumnezeu la rând,
Sine după sine așteptând.

Stă la rând ca ani să dea,
Dar și zile ca să ia.

Deși sunt înaintea lui,
Nu-i în urma nimănu.

Nimănu nu-i înainte,
Poartă cardurile-n minte.

Alimentează, dar și scoate,
Timp pe (ne)săturate.
Se scoate uneori pe sine,
Golindu-se la min` de mine.

Dar eu alimentându-mă cu Dumnezeu
Mă umplu pe mine de eu.

Trupul meu cu șapte zecimale,
Poartă stigmatul averii colosale.

De-a fi devalizat de Dumnezeu,
Și tot de Dumnezeu de-a fi umplut, la greu.

Aceiași piele dar în altă piele
Sunt cel de pe pământ și cel din stele.

Cel de azi și cel de mâine,
Si(n)gur, vina-i va rămâne.

Sunt cardul la bine și greu,
Reclonat de-același Dumnezeu.

Același Dumnezeu cu dumnezeime,
Înainte dar și după mine.

Făr` de monedă în schimb,
Mulțumesc frumos de timp.

Mulțumesc frumos de dar,
De poezia, dată ca har.

Eu m-am născut în crăpătura zilei

Eu m-am născut în crăpătura zilei
Și nopților le-am dat apoi obol,
La rugămintea vocilor interioare
Cu mine sinele a format un singur cor.

Solfegiez de-atunci după putințe,
Developând mirarea-n poezie,
Metafore s-au inventat în mine,
Combustie a clipei pe hârtie.

Și lumile s-au desfăcut la pungă
Doar nepăsarea am vândut-o pe arginți,
Garoul pus pe prea astâmpăr,
Pe pașii prea înceți și prea cuminți.

Când urletul a ajuns ca să mă strângă,
S-a transformat în unelte de scris,
Pixul mi-a devenit ciocan de fierar,
Iar hârtia nicovală de vis.

Și așa am potcovit pe rând lumea,
La toate copitele sale cardinale,
Și unde am trimis târâș de emoție,
S-a întors galop, cu mai multe picioare.

Și timpul l-am înșurubat în cărți,
De pot să suflu acum, mândru, din goarne,
Nu vor mai merge poeme pe șine,
Și nu voi mai fi scriitor de vagoane.

Pe țânțari eu i-am lăsat să piște

Pe țânțari eu i-am lăsat să piște,
Gândind că ăsta este rolul lor,
Chiar câte-o muscă am făcut-o timbru,
Prinzând-o fără știre în clasor.

La câini eu doar am tras piciorul,
La cei ce s-au înfipt în carnea mea,
Dar nu-n-nainte de-a le da un os,
Și cu-nțelegere de a-i mângâia.

Pe melc l-am ajutat să treacă strada,
Pe stradă ca să treacă melcul,
Și-orcine se simțea un Arhimede,
N-am cutezat îi ai strica, eu, cercul.

Am respectat ciora ca cioară,
Și floarea fără voie din cărare,
Și nu m-am aplecat s-alung nici broasca,
Ce și-a proclamat o baltă, mare.

N-am revopsit spate de flutur
Și nici n-am urecheat câte-un zevzec,
Deși o merita, rupând la aripi,
Bondarilor ce-au amețit în mai, de bec.

Eu scriu cum pot, cum știu, cum vreau,
Și nimănu-i eu nu-i dau socoteală,
De nu vă place-n ploaie, nu ieșiți,
Dar nu interziceți ploaia de vară !

Mă plimb cu melcul și cu strada,
Accept și musca și țânțarul,

Accept desenul de pe flutur,
Dar recunoaște-ți-mi și mie harul.

Mângâi un câine și miros o floare
Și broasca o las să fie broască,
Și cioara să se simtă cioară,
Bondarul, ca să amețească.

Dar nu accept rupturi de aripi,
Vorbiți-mă la spate că-s zevzec,
E dreptul vostru la sudalmă,
Eu am chiar dreptul să reneg.

E dreptul meu de-avea un bec,
E dreptul meu de-a confunda,
Lumina unui greier, ce-i în iarbă,
Cu cea venită de la stea.

E dreptul de-a avea un pix,
Și-o basculantă de hârtie,
Cu-n piolet de simț, în vârful,
Și-un steag înfipt, pe poezie.

După o fotografie

Lui Nicolae Băciuț

Cruce creștină pe casă,
Gard și poartă de fier,
Viță cățărătoare în curte,
Deasupra tuturor cer.

La poartă, bancă de lemn,
Lustruită de oameni șezând,
Martori la spectacolul străzii,
Sub toate acestea pământ.

Între pământul acela și cer,
Între cerul acela și pământ,
Veșnicie-n două picioare,
Materie însuflețită umblând.

Timp immortalizat de părinți,
Cu brațe trudind fără glorie,
Țigle încărunțite pe casă,
Ziduri încărunțite-n memorie.

Odată, flăcăiandru prin sat,
Odată, copilandru prin curte,
Nostalgic în trupul bărbat,
Urmărit de amănunte.

La o aruncătură de băț,
Tainicul sfetnic,
Ce-ți vorbește tăcând,
Ce-ți tace vorbind,
Casa ta din Chintelnic.

Cu(cu)ta rochiei tale

Telepropice, telecosmice, telescopice,
Coarnele mele de bourel
Au trecut primele linia de sosire într-o cută a rochiei tale.
(Cronometrele au măsurat instinctul.)
Cât cepele e popasul ochilor: cupolă de biserică rusească.
Misterul naște pui vii pe care îi crește cu de(s)prinderi.
M-am așezat acolo, confortabil,
Ca o barză în vârful unui stâlp de curent.
Cine să îndrăznească să mă alunge?
Ar trebui pusă o cruce la întretăierea de drumuri.
Nevăzuți de neveste, bărbații se ling pe bot.
Ei zic că-și fac cu limba în cerul gurii semnul cristic.Mint,
Desigur, derutați, să o ia pe coapse în jos sau sus pe dealul de
deasupra Închipuiei peșteri?
Apoi, merg acasă la locurile știute fără de hartă și tac.
Și totuși prezența mea e asemenea unei aspirine luată fără
suficientă apă.
Pe stomacul gol!
Vei face cu siguranță un ulcer, nu poți scăpa:
Firele de urzeală și bătătură se vor scurtcircuita întratât încât
Vor eroda țesătura rochiei
De cele o mie de cuvinte sprijinite de întunericul moale,
De cele o mie de mâini căutătoare
Și o mie de buze nevăzute.
Ești mai vulnerabilă decât îți închipui,
Nanotehnologia imaginației mă face silențios,
Știi că sunt dar nu mă vezi,
Săgeata mea înmuiată în testosteron,
Trasă din arcul dorințelor abia stăpânite,
Te-a ridicat la rang de femeie,
Dumnezeire de biserică în două picioare.
Săgeata a fost de fapt chemată de țintă, tânguire dulce și surdă.

Am tras prost dar ținta s-a așezat în fața direcției aiurea.
Eu vinovat și tu complice,
Biserică ce ai cârlige.
Cădelnițând, ochii tău alungă reținerea.
Umbli pe stele ca pe jar încins,
Coapsele tale nu sting ci aprind incendii,
Pompier de serviciu, eu,
Și tot eu piroman în valea de sub rochie.
Mă-nchin catranului de sub chibrit
Și fosforescesc.
Fosforescesc tâmp și netâmp.
Cuta rochiei tale, inflamabilă materie,
Depunere închipuită de ouă,
Cimitir al donjuanilor fără glorie
Își pețesc devenirea.
Tu îmi ștergi transpirația,
Un fel de Năframă a Veronicăi, neomologată de istorie.
Acesteia eu mă-nchin cu dorințe păstrate de mine
La bătrânul Freud.

Am trecut prin lume ca un glonț

Am trecut prin lume ca un glonț,
stea căzătoare într-o noapte de vară,
entropia a atentat, pe furiș,
la adunarea mea moleculară.

Am trecut prin timp cu un trup,
Și trupul mi-e roi, de secunde,
entalpia nu mai are putere,
mă risipesc peste tot, în niciunde.

Atât de repede se uită totul,
implozie de precare altare,
ce-i etcetera, etcetera rămâne,
nume propriu, la numărare.

Răzvan Ducan e o minciună,
ce trebuia să poarte un nume,
insignifiantul a avut răsărit,
răsăritul insignifiantul acuma apune.

Epitaf la epilog de nimic,
Scorțișoară în pahul cu vin cald,
Eu pe mine mă beau,
Să mă redau, alt?!

De-aș avea din viață până la moarte

De-aș avea din viață până la moarte ,
Două lucruri, doar, de pipăit,
Ar fi, tot ce-am scăpat printre degete, unul,
Celălalt, tot ce-am prins și n-am prețuit.

De-aș avea din viață până la moarte,
Două așteptări, doar, de făcut,
Vestea că voi avea un copil, ar fi una,
Cealaltă, că fiul meu s-a născut.

De-aș avea din viață până la moarte,
Două cuvinte, doar, de auzit,
Ar fi te iubesc-ul soției, unul,
Celălalt, spusele fiului că-i fericit.

De-aș avea din viață până la moarte,
Două reparații de făcut în destin,
Tot ce-am stricat iubind prea tare, ar fi una,
Cealaltă, tot ce-am iubit prea puțin.

De-aș avea din viață până la moarte,
Două orgolii, doar, de potolit,
Ar fi că știu tot și de toate, unul
Celălalt, că sunt de ne-nlocuit.

Cuprins

Cele mai frumoase poezii, Nicolae Băciuț/5
Gladiatorul de la Școala din Capua//
Un gheizer fierbinte/8
Hei, tu, casă de vacanță, trup al meu/9
Alchimie/10
Aceasta-i sentința/11
Picioarele-s niște roți primitive/12
Geografia visului/13
Și mă doare până-n mine/14
Omul duhnește a roată/15
Șoldurile frunzelor mă cheamă-n cărare/16
Nervu-i la viitura de inundație/17
Eu sunt ambele maluri/18
Temnicerul atenției are treabă/19
Sunt o mărturisire a cuiva/20
Nu pot, nu pot să evadez din mine/21
Să-ți gândești sinele/22
Fiecare existență are-un Dumnezeu/23
În pădure am primit un grad mai înalt/24
Sunt visat de o minte visătoare/25
Poetul nu poate fi păstrat/26
Deconspirat prin trup/27
Homer neorbul/28
Mina creionului, iată cel mai frumos animal!/29
Se umflă buzunarul de marele vânt al lipsei/30
Îmi învăț unghiile să devină gheare/31
Muntele/32
Sunt o navă lumească la cheiul apei tale/33
Târnava mea de lapte dulce/34
Apă prinsă cu cârlige de sălcii și mure/35
Prăbușit în amintirea voastră/36
Poemul entropic/37

Timp urzit în războiul de țesut al mirării/50
Ca dintr-un atom radioactiv/52
M-am născut mormânt/54
Se mută, trist, orașu-n cimitir/55
Tabel al elementelor, casă părintească/56
Femeie, mașină de detensionat/57
Alint pentru fată frumoasă și pian la patru câini/58
Sfârcurile sânilor tăi, noaptea de abanos, lumineau/60
Tu erai o ușă, o cheie eu eram/61
Mă va dura când n-oi mai fi/62
Locul pe care le-o dă odihna/63
Aleargă cele ce vor/64
În sutienul unei păsări/65
Doare-mă și nu știu unde/66
Ecartamentul meu/67
Invidiază-mă deltă, mi s-a născut un copil/69
Din ugerul muntelui/70
Eu?/71
Cel din gălbenuș de munte/72
Te iubesc din orice direcție/73
Trăiesc într-o căpiță de betoane/74
Nu te sărut cu privirea/75
Muzici 1/76
Am subțiat cu un accident/77
Vedere din spital/79
Strig: Pârtieeeee!/80
Cu gândul la Eminescu/82
În trupul meu viu/83
Dumnezeu „über alles”/84
Dumnezeu vorbește/85
Dumnezeu nu așteaptă/86
Cerul locului meu de naștere/87
Dacă fiecare mamă de poet celebru/88
Firme de turism/89

Spleen/90
Orto, meta și paradoxa/91
Mă preumblam cu Silitră/92
Zi de școală/94
În amurgul ăsta dunga verii/95
Lapții iubirii peste icrele locului/96
Am să-mi urinez poemele/97
Un câine maidanez/98
Știai că poezia/99
S-au adunat nescrise poeme/101
Vârsta de minus/102
Îmbrac pixeli la patru ace/103
Ninge cu corp de litere 12/104
Poetului nu i se văd cunile de la mâini/105
Poetul/106
Numai sub cămașa metaforei/107
În fiecare poet de geniu/109
Sfinții din ferestre/111
Dumnezeu are/112
Beau din Cana Galileea/113
Căprioara lui Labiș e acum mortua est/115
Acelulozei/116
Moartea îmi face cu ochiul/118
Duminicile poartă titlurile cărților mele/120
Aștept să vină ciurda de stele/121
Pentru răsucit cuțitul/122
Dragă Nicule, nu știu dacă știi/124
Am trăit toată viața pu un vârf de creion/126
Mulțumesc frumos!/128
Eu m-am născut în crepătura zilei/129
Pe țânțari eu i-am lăsat să piște/131
După o fotografie/133
Cu(cu)ta rochiei tale/134
Am trecut prin lume ca un glonț/136
De-aș avea din viață până la moarte/137

Carte editată și finanțată de

**ASOCIAȚIA „NICOLAE BĂCIUȚ”
PENTRU DESCOPERIREA, SUSTINEREA ȘI
PROMOVAREA VALORILOR CULTURAL –
ARTISTICE ȘI PROFESIONALE**

**540390 Târgu-Mureș, ROMÂNIA, Str. Ilie Munteanu nr. 29, tel. 0235
– 407700 Cod fiscal 17877354, cont 2511.1-42416/ROL, deschis la BCR
Târgu-Mureș,
cod IBAN RO76RNCB0188034960460001.**

Editura Nico